An. et vol. XXXXII 15 Martii 1950 (Ser. II, v. XVII) - N. 4

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

Conto corrente con la Posta

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XII: Epistula Encyclica, p. 217 – Litterae Decretales, p. 222 – Litterae Apostolicae, p. 235 – Adhortatio Apostolica, p. 247 – Allocutio, p. 251 – Nuntius radiophonicus, p. 257.

Acta SS. Congregationum: *S. S. C. S. Officii*: Decretum, p. 259 – *S. C. Consistorialis*: Decretum, p. 259 – *S. C. Rituum*: Decreta in causis beatificationis et canonizationis Servorum Dei, p. 261.

Acta Tribunalium: *S. R. Rota*: Citatio edictalis, p. 272.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · L

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano
Administratio:
Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis: In Italia, Lib. 800
In Europa, Lib. 2000; extra Europam $ 4
Pretium unius fasciculi: In Italia, Lib. 75
In Europa, Lib. 180; extra Europam $ 0,35

Libraria Vaticana subnotatoribus fasciculos Commentarii mittere potest etiam via aërea, charta indica impressos.

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXXXII, n. 4 – 15 Martii 1950)

ACTA PII PP. XII

EPISTULA ENCYCLICA

PAG.

Anni Sacri. – Ad Venerabiles Fratres Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos aliosque locorum Ordinarios pacem et communionem cum Apostolica Sede habentes: publicae indicuntur supplicationes pro christiana morum renovatione populorumque concordia, die Dominica Passionis habendae. – 12 Martii 1950 . . 217

LITTERAE DECRETALES

Miserator Dominus. – Beatae Mariae Iosephae Rossello, Instituti Filiarum Dominae Nostrae a Misericordia fundatrici, Sanctorum honores decernuntur. – 12 Iunii 1949 222

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Mentem animumque.* – Internuntiatura Apostolica in India instituitur. – 12 Iunii 1948 235

II. *Ignis.* – Beata Maria Virgo sub titulo « del Ghisallo » Comitatus Italicorum birota viatorum caelestis Patrona praecipua constituitur. – 13 Octobris 1949 236

III. *Quae a veridico Vate.* – Venerabilis Dei Serva Vincentia Maria Lopez Vicuña, virgo, Instituti Filiarum Mariae Immaculatae pro puellis famulatui addictis fundatrix, Beata renuntiatur. – 19 Februarii 1950 . . 237

IV. *Quoniam « Deus ».* – Venerabilis Dei Servus, Dominicus Savio, adulescens laicus, Beatus renuntiatur. – 5 Martii 1950 242

ADHORTATIO APOSTOLICA

I felici sviluppi. – Ad Excmos Ordinarios Italiae: de Actione Catholica. – 25 Ianuarii 1950 247

ALLOCUTIO

Participantibus Conventui internationali scriptorum ephemeridum catholicarum, Romae habito. – 17 Februarii 1950 151

NUNTIUS RADIOPHONICUS

Alumnis scholarum catholicarum Statuum Foederatorum Americae Septentrionalis datus ad sollicitandam caritatem erga pueros indigentes aliarum nationum. – 22 Februarii 1950 . . 257

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

PAG.

Decretum. Proscriptio libri. – 15 Martii 1950 259

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Lunensis seu Spediensis - Sarzanensis et Brugnatensis. – Decretum. De mutatione finium Dioecesium Spediensis et Sarzanensis. – 26 Novembris 1949 259

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I. *Matriten.* – Decretum de *Tuto* pro beatificatione Ven. S. D. Mariae Desolatae Torres Acosta, fundatricis Instituti Sororum Servarum Mariae infirmis ministrantium. – 11 Decembris 1949 261

II. *Bergomen.* – Decretum de *Tuto* pro beatificatione Ven. S. D. Paulae Elisabeth Cerioli, viduae Buzzecchi-Tassis, fundatricis Instituti Sororum a Sacra Familia. – 11 Decembris 1949 262

III. *Matriten.* – Decretum de *Tuto* pro beatificatione Ven. S. D. Vincentiae Mariae Lopez Vicuña, fundatricis Instituti Filiarum Mariae Immaculatae pro puellis famulatui addictis. – 12 Ianuarii 1950 264

IV. *Asten. seu Taurinen.* – Decretum de *Tuto* pro beatificatione Ven. S. D. Dominici Savio, adulescentis laici. – 12 Ianuarii 1950 266

V. *Vicen.* – Decretum de miraculis pro canonizatione B. Antonii M. Claret, Pontificis Confessoris, fundatoris Congregationis Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis B. Mariae Virginis. – 12 Ianuarii 1950 . . 268

VI. *Ruthenen.* – Decretum de miraculis pro canonizatione B. Mariae Gulielmae Aemiliae de Rodat, virginis, fundatricis Congregationis Sororum a Sacra Familia. – 12 Ianuarii 1950 . . 270

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis:

Parisien. – Nullitatis matrimonii (Marcellus Alla - Martha Teresia Seguin). – 25 Februarii 1950 272

An. et vol. XXXXII 15 Martii 1950 (Ser. II, v. XVII) - N. 4

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

EPISTULA ENCYCLICA

AD VENERABILES FRATRES PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: PUBLICAE INDICUNTUR SUPPLICATIONES PRO CHRISTIANA MORUM RENOVATIONE POPULORUMQUE CONCORDIA, DIE DOMINICA PASSIONIS HABENDAE.

PIUS PP. XII

Venerabiles Fratres, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Anni Sacri, qui iam volvitur, cursus non unam Nobis attulit laetitiae consolationisque causam; vidimus nempe pluribus ex terrarum orbis partibus christianorum multitudines Romam confluere, ex qua evangelicae doctrinae lux inde ab Ecclesiae originibus intaminata radiatur; vidimus easdem ad divi Petri limina non modo suas paenitendo proluere labes, sed totius etiam mundi effusis supplicationibus expiare peccata, atque universae hominum consortioni ad Deum impetrare reditum; ex quo quidem solummodo vera pax animis, concordia civibus, prosperitas Nationibus oriri potest. Ac novimus has primas peregrinantium turmas earum quasi primitias esse, quas subinde, clarioribus praesertim mensibus, frequentiores etiam fore prospicimus. Quomobrem sperare licet uberes inde profecturos esse salutaresque fructus.

Nihilo secius, si haec, quae attigimus, suavissime Nobis praebuere solacia, non desunt tamen anxitudinis angustiarumque causae, ob quas paternus animus Noster gravibus obducatur maestitiae nubibus. Ac primum, quamquam iam diu bellica fere ubique tacuere arma, pax nondum optatissima convenit, quae firma, quae solida sit, quae varias atque increscentes discordiarum rationes feliciter componat. Multi hinc inde populi sibi invicem adversantur; et cum mutua non intersit fiducia, apparatum militarem ita certatim congerunt, ut omnium animi suspensi ac trepidi permaneant.

Quod autem non modo gravius videtur Nobis, sed omnium etiam malorum fons hoc est: non raro in veritatis locum mendacium suffectum esse ac veluti contentionis instrumentum adhiberi; religionem sanctam a non paucis vel neglectam ac posthabitam esse, quasi nullius momenti negotium, vel etiam alicubi a domestico convictu a civilique societate utpote veterum temporum superstitionem prohibitam; impietatem privatim, publice efferri; atque adeo mores, sublato Numine Eiusque lege, nullo fundamento constare. Scripta, quae typis eduntur, vel nimio saepius res sacras flagitiose ac turpiter vituperare, vel omne genus obscenitates patefacere, ac ceream pueritiam praesertim atque inescatam iuventutem ad vitiorum illecebras trahere summoque cum detrimento excitare. Populares civium ordines commenticiis promissionibus decipi; eorumque animos — si eo potissimum devenitur ut avita fides, quae maximum in terrestris huius exilii miseriis solacium est, radicitus ex iisdem evellatur — ad odium, ad simultatem, ad discordias compelli; unde cernere est vim, tumultus, turbas meditato consilio ac continuata serie oriri, quae rebus oeconomicis ruinam parant, immo undique bono communi damnum irreparabile inferunt.

Haec praeterea acerrima cum animi maestitia lamentamur: in Nationibus nempe non paucis Dei, Ecclesiae, ipsiusque humanae naturae iura graviter offendi ac proculcari; sacrorum administros, excelsa etiam dignitate insignitos, vel e sui esse muneris sede deturbatos, et in exsilium, in carcerem detrusos,

vel ita esse praepeditos, ut libere nequeant sibi creditum exercere ministerium; in litterarum ludis, in altiorum disciplinarum scholis, in scriptis prelo editis vel nullam esse facultatem christianam proponendi tuendique doctrinam atque Ecclesiae impertiendi praecepta, vel ita esse coarctatam ac publica censura inspectam, ut videatur inibi illud ex arbitrio vigere propositum, ut veritas, ut libertas, ut ipsa sancta religio civili auctoritati unice demisseque servire debeant.

Quae cum tanta sint mala, cumque, ut diximus, ex uno fonte proficiscantur, hoc est ex repudiato Numine ex Eiusque neglecta lege, prorsus necessarium est, Venerabiles Fratres, supplices ad Deum preces attollere, et ad illa praecepta revocare omnes, ex quibus solummodo lux mentibus, pax et concordia animis, iustitia populis civiumque classibus, debito servato ordine, oriri possunt.

Ut probe nostis, bene morata civitas recteque composita, sublata religione, esse non potest. Quamobrem facile cernitis quantopere oporteat sacrorum administros imprimis ad hoc urgendum opus alacriter, vobis ducibus, allaborare; nullis ii parcant laboribus ut per hunc praesertim Annum Sacrum greges sibi cuique crediti, praeiudicatis ac falsis depositis opinionibus, restinctis odiis, sedatis discordiis, ita evangelica nutriantur doctrina, ita christianam participent vitam, ut felix reapse habeatur redintegratio morum. Cum autem non ad omnes, non ad omnia sacerdotibus pateat aditus, neque eorum opera semper possit necessitatibus omnibus consentaneo modo occurrere, ii, qui in Actionis Catholicae agminibus militant, adiutricem suam, sollertem impensamque praestent navitatem. Nemini liceat esse desidem, nemini inertem, nemini otiosum esse, dum tanta mala incumbunt, dum tot discrimina impendent, dum ii, qui ex adversa sunt parte, ipsa catholicae religionis christianique cultus fundamenta subruere enituntur. Esto numquam in posterum ut « filii huius saeculi prudentiores filiis lucis » [1] sint; esto numquam ut hi minus alacres evadant.

[1] Luc., 16, 8.

Verumtamen, quandoquidem humanae opes impares sunt, nisi divina innitantur gratia, vos etiam atque etiam adhortamur, Venerabiles Fratres, ut nova habeatur in gregibus cuiusque vestris sacra quasi precum contentio, qua a Patre misericordiarum Deoque totius consolationis [2] praesentibus malis opportuna remedia impetrentur. Cupimus autem ut hae publicae supplicationes una Nobiscum die XXVI huius mensis Martii potissimum ad Caelum admoveantur, hoc est die Dominica Passionis, cum sacri Ecclesiae ritus acerrimos incipiunt commemorare cruciatus, quibus Divinus Redemptor nos a captivitate daemonis liberavit et in libertatem adduxit filiorum Dei. Nobis igitur in animo est hac eadem die Petrianam adire Basilicam, ibique non modo adstantium, sed — ut fore confidimus — totius etiam catholici orbis precibus supplices Nostras coniungere. Qui vero infirmitate, qui senio aliave causa adire templa praepediuntur, ii dolores angoresque suos demisso fidentique animo Deo offerant; ita quidem et una sit omnium supplicatio, unus anhelitus, unumque votum.

Omnes, una Nobiscum ubique terrarum comprecantes, a propitiato Numine contendant, ut ex christiana morum redintegratione optata illa tandem habeatur renovatio rerum, quae veritate, iustitia caritateque conformetur. Lumen a Caelo eorum mentibus illucescat, quorum in manibus populorum sunt sortes; iidemque animadvertant pacem esse sapientiae ac iustitiae opus; cruentum vero bellum caecitatis et odii; itemque secum animo perpendant non modo se aliquando historiae fore, sed sempiterni etiam Numinis iudicio responsuros.

Qui invidiae, discordiae simultatisque semina apertis manibus serunt, qui turbas seditionesque vel tecte, vel palam conflant, qui facile commovendam plebem inanibus decipiunt pollicitationibus, intellegant tandem non vi, non tumultibus, sed rectis legibus oportere omnino ad illam devenire iustitiam, quam christiana praecepta postulent, et quae ad sanam conferat civium ordinum aequilibritatem et ad mutuam frater-

[2] Cfr. *2 Cor.*, 1, 3.

namque concordiam. Omnes denique, superna collustrati luce communibus precibus impetrata, addiscant unum tantummodo posse, Divinum nempe Redemptorem, multiplices ac formidolosas hominum contentiones feliciter componere; Iesum Christum dicimus, qui via est, veritas et vita; [3] qui caeleste lumen infuscatis mentibus, qui vim supernam incertis ac iacentibus voluntatibus praebere potest. Etenim « sine via non itur, sine veritate non cognoscitur, sine vita non vivitur ».[4] Ipse unus potest res terrenas iustitia temperare, caritate componere; ac mortalium animos, fraternae necessitudinis vinculis coniunctos, ad sempiternam dirigere beatitatem.

Ad Eum igitur fidentes, amantes sperantesque nostras admoveamus preces. Respiciat Ille benignus, per Sacrum praesertim qui volvitur Annum, hominum genus tot calamitatibus pressum, tot timoribus anxium ac tot discordiarum fluctibus aestuans; respiciat benignus, et quemadmodum olim commotas Galileae lacus undas divino suo tranquillavit nutu, ita humanis tempestatibus modum ordinemque imponat.

Iniquorum mendacia sua luce detegantur; tumescens superborum arrogantia comprimatur; ii, qui divitiis affluunt, ad iustitiam, ad largitatem, ad caritatem moveantur; qui autem, tenuiore, vel misera fortuna anguntur, Nazarethanam familiam respiciant, quae et ipsa sibi debuit cotidiano suo labore comparare panem; qui denique publicae rei gubernacula tractant, sibi omnes persuasum habeant nulla esse Civitatum fundamenta solidiora, quam christiana praecepta ac tutelam ecclesiasticae libertatis.

Haec, Venerabiles Fratres, optamus ut christifidelibus, curis vestris demandatis, Nostro nomine proponatis, eosdem adhortantes ut una Nobiscum supplices ad Deum atque impensas adhibeant preces.

Ac fore confisi ut Nostris hisce adhortationibus libentes omnes volentesque respondeant, caelestium gratiarum auspi-

[3] Cfr. Io., 14, 6.
[4] *De Imit. Ch.*, l. III, c. 56, v. 5.

cem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, cum vobis singulis universis, tum gregibus unicuique vestrum concreditis Apostolicam Benedictionem effuso animo impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XII mensis Martii, anno MDCCCCL, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

LITTERAE DECRETALES

BEATAE MARIAE IOSEPHAE ROSSELLO, INSTITUTI FILIARUM DOMINAE NOSTRAE A MISERICORDIA FUNDATRICI, SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Miserator Dominus, Pater misericordiarum et Deus totius consolationis, qui solem suum oriri facit super bonos et malos, qui dat escam esurientibus, qui sua providentia cuncta creata gubernat, omni aetate viros ac mulieres suscitare suevit fide constantes, spe confidentes, caritate ferventes, quos misericordiarum suarum administros facit ad humanae consortionis omne genus aerumnas sublevandas, ad beatam aeternitatem eorum potissimum exemplo et opera animas ducendas. Quos inter profecto recensenda est Maria Iosepha Rossello, Virgo, e Tertio Ordine S. Francisci, Instituti Filiarum Nostrae Dominae a Misericordia Fundatrix, quam quidem Nobis hodie licuit sanctitatis fulgore decorare. *Ea enim non modo iuventutis suae florem ad Dei aram caelesti Sponso laetabunda devovit atque dicavit, sed etiam, condita sacrarum virginum societate, cum per se, tum per sodales suas, precando, meditando, elaborandoque multitudinem paene innumeram ad salutifera Iesu Christi amplectenda praecepta advocavit, sive puellarum, quas recte institutas ad solidam virtutem eduxit, sive cuiusvis generis hominum, quorum dum corporis curabantur morbi, animi quoque infirmitates vel gravissimae tam suaviter leniebantur, ut saepenumero ad morum integritatem pedetentim allicerentur.*

In oppido vulgo *Albissola Marina* Savonensis dioecesis ortum illa habuit e parentibus, christianis imbutis moribus, Bartholomaeo Rossello et Maria Dedone die vicesima septima Maii mensis, anno millesimo octin-

gentesimo undecimo: eodemque die lustralibus aquis abluta, eique Hieronymae Benedictae nomen inditum est. Vix septennis, miseris subvenire, aequales congregare puellas easque ad sacratissimi Marialis Rosarii recitationem invitare devotasque docere cantiunculas, a malo retrahere, ad bonum allicere, ad sacramenta recipienda hortari, ad templum secum trahere omni ope studebat. Interim ut prima litterarum et artium muliebrium rudimenta addisceret scholam frequentavit et domum reversa quae didicerat fratres et sorores minores natu edocebat; simulque rei familiari suam dabat operam, matrem egregie adiuvans. Primum SS. Eucharistiae piissime suscepto sacramento, novum in ea exarsit in sanctorum scientia proficiendi studium atque mundo valedicendi totamque se Deo dicandi ardens desiderium, sibique peccatum abhorrere, animarum saluti incumbere, sanctam fieri generose proposuit: in quo suscepto consilio per totam vitae suae semitam, numquam deflexo itinere, firmiter constanterque permansit. Dei potissimum amore iam a teneris annis accensa, in proximum quoque ferebatur caritate atque notatu dignum quod illa sociam claudicantem ad templum adducebat, suo brachio, toto fere corporis pondere innixam; lubenti autem animo pauperibus subveniebat. Orationi et meditationi, novissimorum praesertim, instabat; calvariam, a coemeterii custode obtentam, ut vivam mortis imaginem ante oculos habebat. Cupiens pro Christo pati et hominum flagitia expiare, cilicium ferebat, usque dum a suo animi moderatore vetitum sibi fuerat, et ieiuniis atque mortificationibus corpus in spiritus servitutem redigebat. Mira elucebat modestia ab omni vanitate aliena; familiaribus indefessa laboribus et oratione iugiter quae Dei sunt cogitans, illud suum in praxim adducebat: *Mens ad Deum; manus ad laborem;* ac demum ut intimius Deo se coniungeret, Tertii Ordinis Franciscalis regulam professa est.

Hanc vivendi normam servavit etiam cum e paterna domo in quorumdam divitum coniugum savonensium familiam transiisset, qui, prole carentes, eam veluti filiam elegerunt et apud quos officiis pietatis et caritatis optime functa est, domesticis incumbens curis atque hero suo, chronico laboranti morbo, validam studiosamque adsistentiam praebens. Sed gravissima ibidem eam manebat tentatio in egregiam conversa victoriam. Quum enim ipsa claustrum ingredi optaret ac peteret, a suis dominis audivit sese omnium ipsorum bonorum haeredem fore, si ipsa proposito illi valedixisset; quae tentatio gravior evasit, eo quod ob dotis defectum repulsam illa tulerat in quoddam savonense asceterium acceptionis.

Attamen Benedicta, hac repulsa minime perterrita, quae sum in discri-

mine ponebat vocationem, firma et invicta in proposito permansit et divinae Providentiae se totam commendavit et tradidit; quae illam, quasi per ignem probatam, novae lectissimae religiosae familiae in Ecclesiae viridario parentem eligere voluit. Quum etenim ipsa rescivisset Episcopum Savonensem, Augustinum De Mari, lugere in sua dioecesi neglectas et multis expositas periculis plurimas esse puellas, sese ultro obtulit Episcopo una cum aliis tribus sociis, nempe Paulina Barla et sororibus Angela et Dominica Pescio, ut puellis illis congregandis pieque instituendis suam darent operam. Libenter Episcopus, qui postulantis bonam agnoverat voluntatem, eius proposito benedixit; sicque Benedicta Instituti fundamenta iecit, primamque sodalitii sedem in domuncula fixit, benefactorum ope conducta, in qua summa relucebat paupertas, maximaque vero in providentissimi Dei fiducia. Statim ac simul coiverunt primae sodales, duplices apertae sunt scholae, una pro puellis egenis, altera pro iis quae aliquam possent retributionem solvere.

Novi huius Instituti exordium, cui nomen datum est *Filiarum Dominae Nostrae a Misericordia,* in diem incidit, martyrio Levitae Laurentii sacrum, anno millesimo octingentesimo trigesimo septimo. Parvae familiae Angela Pescio praeficitur; Benedicta autem electa fuit Vicaria, oeconoma et tyronum magistra; attamen totum fere fundationis onus sustinere debuit, etsi in humili subditae condicione esset, qua plurimum laetabatur.

Incepto operi in paupertate summa gravibusque angustiis, quod vere Dei opus videbatur, paterno amore et benevolentia favebat Episcopus, qui die vicesima secunda octobris eiusdem anni religiosa veste pias illas virgines induit eisque nomina imposuit; Benedicta vero, ob fervidam, qua erga S. Ioseph, Deiparae Virginis Sponsum, tenebatur, pietatem, suum in Mariae Iosephae nomen commutari impetravit. Biennio post, die secunda Augusti mensis, vota simplicia obedientiae, paupertatis et castitatis singulae illae nuncupaverunt; et sequenti anno, scilicet millesimo octingentesimo quadragesimo, aucto sodalium numero ad undecim. novae electiones peractae sunt, in quibus soror Maria Iosepha Antistitae Generalis officium suscipere coacta est; quod, unanimi semper suffragio, pluries renovato, illa licet ob humilitatem animo reluctans, per quadraginta annos usque nempe ad obitum rite ac recte sustinuit tanto cum sui Instituti emolumento. Interim pluribus aliis novae huic familiae puellis adiunctis, parva illa religiosa familia a Dei Famula constituta, velut evangelicum granum sinapis, mirabili modo succrevit: Divina Providentia, cui unice firmissime confidebat, Maria Iosepha, novam et ampliorem domum, antiquae contiguam, crescenti Instituto com-

paravit: fundus namque a b. m. Episcopo De Mari testamento legatus fuit pro enascenti tam benefica religiosa familia, ad quem adipiscendum necesse erat iuridicam personam habere; quae a Carolo Alberto Rege per decretum, editum duodecima die Iunii mensis, anno millesimo octingentesimo quadragesimo primo, Instituto illi concessa fuit. Novus Savonensis Antistes, Alexander Riccardi e Comitibus de Netro, ob malorum hominum contradictiones et calumnias primum de Instituto subdiffidens erat, deinde vero, cognita veritate et fundatricis praesertim vitae integritate, et ipse, sicuti suus antecessor, Institutum praediligere eiusque curam habere et illi omni ope favere studuit. Hinc novam aptiorem vestium formam constituit sodalibus, regulasque dedit, quarum haec praestituta proposita: *sororum sanctificatio, puellarum praesertim derelictarum, institutio, infirmis opitulari.*

Interim pusillus grex, favente Patre caelesti, in dies florescebat, minime gravissimis obstantibus simultatibus et contradictionibus, quas, modo ex hominum perversitate, daemonis instigante rabie, qui tot animas sibi ereptas cernebat, modo ex subsidiorum defectu, saepe saepius perpeti oportebat.

Heroicae vero Dei Famulae potissimum in benignissimi Dei providentia fiduciae, suffragante Deipara Virgine, misericordiae matre, cum huius castissimo Sponso Ioseph, tribuendum est quod opus ab illa incoeptum latius in dies in religiosam et in civilem humanae consortionis utilitatem provehere posset.

Lethifero morbo Savonae et Liguriae grassante, Sorores, Matris excitatae exemplo, a nullo ministerii genere ad infirmos diu noctuque levandos, refugiebant, omnibus tantam animi fortitudinem suique contemptum mirantibus. Dein plura, tum in dioecesi tum extra, nosocomia Filiabus illis Nostrae Dominae a Misericordia administranda concredita sunt, maxima cum animarum utilitate atque temporali quoque infirmorum valetudine.

Ut autem christianae plebi, pauperibus praecipue, iuvamen porrigere posset, multa mulierum et puellarum hospitia, conlegia scholasque Dei Famula constituit; ut porro adolescentibus egenis in sortem Domini vocatis viam sterneret, mediaque necessaria ad vocationem assequendam suppeditaret, Episcopis adprobantibus, domum seu parvum seminarium aperuit, quo in opere Servae Dei apostolicus zelus quam maxime eluxit ita ut non pauci delecti iuvenes, quos ipsa alebat, in sui Instituti et Dioecesium utilitatem, in episcopale seminarium transierint.

Nec minus praebuit auxilium alteri operi, redemptionis nempe puellarum nigritarum, quas piissimi sacerdotes Ioannes Baptista Olivieri et

Blasius Verri in africanis oris venales prostantes pretio redimebant, earum plurimas Maria Iosepha in domo religiosa, licet inopia laboraret, colligere, nutrire et christianae et civilis institutionis rudimentis imbuere satagebat.

Quorum omnium operum bonum assequi Dei Famula profecto nequisset, nisi simul contendisset ut interna sodalium disciplina et sedula regularum observantia integra et constans vigeret, et causae omnes averterentur, quibus disciplina illa et observantia relaxari et elanguescere quivisset, ipsa semper prudentia, caritate et exemplo praeeunte, matris potius quam antistitae personam induens.

Virtutes autem omnes, theologales in primis et cardinales, in ea nitere videbantur: in eadem virginalis puritas, profunda humilitas, consummata prudentia, in rebus adversis fortitudo, evangelicus paupertatis amor, ac maxime actuosa Christo lucrandi animas cura, atque praegrandis Divinae Providentiae ac Misericordiae fiducia; in ea enituisse traditur erga Iesum Christum sub velis Eucharisticis delitescentem et in Dominicam Passionem immensus ardor et erga Beatissimam Virginem Mariam eiusque castissimum Sponsum peculiaris affectus, quorum tutelae se suaque omnia concredidit.

Mirum proinde non est si sub tantae Matris moderamine, cuius virtutes omnes extollebant et virilem animi vigorem mentisque celsitudinem summae auctoritatis viri demirati sunt, Institutum ab ea conditum valde propagatum fuit: quadraginta namque intra annorum spatium, fere septuaginta suae Sodalitatis domos, sive in Italia sive in America Australi condere ipsa potuit, omnique necessaria re instruere, et Instituti finem, quem filiabus suis instantissime tradidit et inculcavit, fideliter filiae sint prosequutae, ita ut Institutum Filiarum Dominae Nostrae a Misericordia ad hunc usque diem et opera praeclara ac varia et amplissimos ediderit atque attulerit fructus tum religiosae cum civili societati.

Nil ergo mirum quod in praesenti Institutum circiter tria millia Sororum, domos ducentas sexaginta tres, quarum in Italia centum sexaginta septem, in America Latina octoginta sex, in Australi America decem, enumerare potest. Quibus in domibus sodales spiritualis et corporalis misericordiae opera atque apostolicum zelum impendunt in asylis infantiae, in scholis inferioribus et superioribus, in valetudinariis, in orphanotrophiis et in paenitentiae recessibus, omnesque vires suas hauserunt et hauriunt, suffragante Deipara Virgine, Misericordiae Matre, cum castissimo eius Sponso Ioseph, a patente et perenni Divini Cordis Iesu fonte, spe tantummodo innixae divinae retributionis, uberrimum aeternae beatitatis praemium assecuturae.

Innocentissimam vitam, unice divinae gloriae et animarum saluti dicatam, Ancilla Domini Maria Iosepha, tertiaria fidelis et discipula Sancti Patriarchae Francisci Assisiensis ac mater et exemplar Filiarum Misericordiae, iam septuagenaria, pretiosa iustorum morte conclusit.

Labores gravissimi, quos constanter hilarique semper animo per totum suae vitae decursum exantlaverat, phisicae et morales aegritudines, quas saepe saepius passa erat, cardiacum in illa morbum genuerant, quo decem iam annos sese laborare persenserat. Imminentem sui dissolutionem superno illustrata lumine praescivisse traditur; quare, postremis Ecclesiae sacramentis piissime susceptis, sodalibus aliisque adstantibus supremum vale dicens, assidue iterans extrema Christi morientis verba: *In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum,* spiritum placidissime Deo reddidit Savonae, in principe Filiarum Nostrae Dominae a Misericordia domo, in pervigilio sollemnitatis Immaculatae Conceptionis B. M. V., anno millesimo octingentesimo octogesimo.

Vixdum de Famulae Dei obitu rumor civitatem pervasit, magnus populi ad asceterium concursus factus est, ubi quatuor dies corpus mansit expositum ut fidelium pietati et desiderio satisfieret. Iusta funebria, primum in Instituti templo acta, postridie in paroeciali ecclesia S. Ioannis Baptistae, frequentissimis ex omni genere civibus adstantibus; sacrum vero cadaver in publicum coemeterium delatum fuit ibique aliquandiu mansit. Verum, percrebrescente Famulae Dei sanctitatis et miraculorum fama, eius filiae non amplius passae sunt amatissimae Matris exuvias longe a domo abesse, in qua Congregationis ipsa iecerat fundamenta, ac tot suarum virtutum specimina ediderat; Savonam itaque, ubi primum opportunitas adfuit, in praefatam domum Instituti principem corpus translatum est; ibique in viridario sub idonea aedicula in sarcophago marmoreo antea sepositum; postea vero penes altare maius memoratae domui adiecti templi, post rite expletam anno millesimo nongentesimo decimo septimo recognitionem, pie est repositum.

Sanctitatis fama, qua vitam adhuc mortalem agens Dei Famula inclaruerat, ea demortua, adeo increvit ut, quam primum licuit, in Savonensis dioecesis curia auctoritate ordinaria sive super illa sanctitatis fama, sive super scriptis eiusdem Dei Servae, nec non super obedientia Urbani Octavi, Praedecessoris Nostri, decretis de cultu Servis Dei non praestando; item rogatorialis in archidioecesis Platensis curia constructi sint processus. Quibus expletis, die vicesima tertia Iulii mensis, anno millesimo nongentesimo undevicesimo a S. Rituum Congregatione decretum super scriptorum approbatione editum est; die vero vicesima tertia Iulii, anno millesimo nongentesimo vicesimo quarto, fel. rec. An-

tecessor Noster Pius Undecimus Introductionis Causae commissionem sua manu signavit et sequenti anno, die Iunii mensis tertia et vicesima praefata Rituum Congregatio Urbinianis decretis obedientiam recognovit. Mox apostolica auctoritate in praefatarum dioecesium Savonensis et Platensis curiis adornati sunt processus, de quorum iuridica vi anno Domini millesimo nongentesimo undetrigesimo favorabile votum promulgatum fuit. Suetis deinde S. Congregationis comitiis, Causae ponente cl. mem. Raphaële Carolo Cardinale Rossi, praehabitis, et generali coram memorato Praedecessore Nostro congregatione habita, tandem die sanctissimo Patriarchae Ioseph sacra, anno millesimo nongentesimo trigesimo sexto, idem Summus Pontifex sollemniter edixit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate tum in Deum cum in proximum, nec non de Cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine earumque adnexis Venerabilis Servae Dei Mariae Iosephae Rossello, in gradu heroico in casu et ad effectum de quo agitur.*

Agitata dein fuit quaestio de duobus miraculis, quae, Deo auctore, per Venerabilis Servae Dei intercessionem, patrata ferebantur; eisque, districto examine praemisso, rite probatis, die decima Aprilis mensis, anno millesimo nongentesimo trigesimo octavo, praefatus Decessor Noster edixit: *Constare de instantanea perfectaque sanatione Sororis Mariae a Spiritu Sancto ab insanabili lethalique tuberculosi renali; et Sororis Paulinae Dameri a gravissimis ustionibus in abdomine et artibus inferioribus.*

Quo Decreto edito, hoc unum supererat dubium discutiendum, ad Ven. Dei Famulae Mariae Iosephae Rossello Beatificationis honores decernendos, an *tuto* ad id procedi posset. Generalibus itaque praemissis coram Pontifice Praedecessore Nostro comitiis, vicesima sexta die Maii mensis, eodem anno, idem Summus Pontifex decrevit: *Tuto procedi posse ad sollemnem Venerabilis Mariae Iosephae Rossello Beatificationem.* Cuius sollemnia in Petriana Basilica Vaticana magnifico apparatu frequentique populo die sexta Novembris mensis eiusdem anni celebrata sunt.

Paulo post, cum nova prodigia per novensilis Beatae intercessionem patrata dicerentur, quorum unum eodem evenisse ferebatur sollemnis Beatificationis die, Causae reassumptionis commissionem Nos ipsi, die quinta Februarii mensis, anno millesimo nongentesimo quadragesimo primo, propria manu obsignavimus.

Super binis itaque assertis miris sanationibus, novensili suffragante Beata, obtentis, ad eius canonizationem obtinendam a dilecto Filio Fortunato Scipioni, Ordinis Fratrum Minorum, huius Causae Postulatore

sollertissimo, Apostolicae Sedis iudicio propositis, in dioecesana curia Savonensi adornati sunt Processus Apostolici.

Miraculum primum ita evenisse traditur: Rachaëla Teresia Rocchi De Negri, Lucae filia, ex oppido *Montecchio,* diabetico iamdiu morbo laborans, hoc exaugescente, gravi gangrena in pede dextero adeo fuit attacta ut digitorum amputatio medicorum iudicio necessaria edicta sit. Infirma omnino renuit; e contra novendiales preces ter effudit, ut Beata Maria Iosepha pro sanatione miraculum sibi a Deo obtineret. Beatae preces exaudivit Dominus: Rachel enim die vicesima septima februarii anno millesimo nongentesimo trigesimo nono, a gangrena diabetica pedis dexteri extemplo et perfecte sanata est. Quatuor medentes a cura, et quatuor periti ex officio in diagnosi et prognosi statuenda conveniunt; conveniunt quoque in miraculo conclamando, praeter unum, qui semel tantum infirmam inviserat.

Miraculum alterum hoc est: Petrus Molinari, Laurentii filius, ex oppido vulgo *S. Biagio della Cima* Ventimiliensis dioecesis, mense octobri anni millesimi nongentesimi trigesimi octavi in pachymeningitis acutae haemorrhagicae morbum incidit, qui eum ad extremum vitae limen adduxit, sine ulla valetudinis recuperandae spe. Quare die quarta Novembris infirmorum oleo linitus est; interim B. Mariae Iosephae Rossello interventionem familiares imploravere. Die sexta eiusdem mensis, dum in Vaticana Basilica Beatificationis sollemnia Mariae Iosephae celebrabantur, Petrus in eo erat ut animam exhalaret; paulo post meridiem morbus omnino disparuit, viresque paullatim in pristinum redierunt. Quam miram sanationem tum duo medentes a cura, cum tres ex officio periti praeternaturalem esse asseverant.

Bina miracula ista in S. Rituum Congregationis comitiis ter de more sollertissimo examine expensa sunt: nempe in antepraeparatorio coetu coram cl. mem. Raphaële Carolo Cardinale Rossi, Causae Relatore, die vicesima octava Maii, anno millesimo nongentesimo quadragesimo sexto; in praeparatorio, die secunda mensis Martii, biennio post, coram venerabilibus Fratribus Nostris sacris tuendis Ritibus praepositis; in generali demum coram Nobis, die duodevicesima Ianuarii huius anni, venerabilis Frater Noster Clemens Cardinalis Micara, Episcopus Veliternus, S. Rituum Congregationis Praefectus et, desideratissimo praefato Cardinale Rossi demortuo, novus Causae Relator, dubium proposuit: *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.*

Ab omnibus adstantibus favorabilem prolatam sententiam laeto animo audivimus; sed, ut in tam gravi negotio effusis precibus Dei beneplacitum Nobis agnoscere daretur, supremam sententiam Nostram ad diem

tertiamdecimam proximi Februarii mensis edere statuimus; qua die, ad Nos arcessitis praefato Patre Cardinale, Causae Ponente, venerabili Fratre Alfonso Carinci, Archiepiscopo titulari Seleuciensi in Isauria et S. Rituum Congregationis a Secretis, et dilecto Filio Salvatore Natucci, Promotore Generali Fidei, Eucharistico sacrificio litato, ediximus: *Constare de duobus miraculis, Beata Maria Iosepha Rossello intercedente, a Deo patratis, nempe: de instantanea perfectaque sanatione cum Rachelis Teresiae Rocchi De Negri a gravi gangraena dexteri pedis, tum Petri Molinari a pachymeningite acuta haemorrhagica.*

Qua pronunciata sententia, nihil aliud supererat quam dubium discuteretur, quod de *Tuto* dicitur: quo quidem, sueta servata forma, discusso in generali coetu coram Nobis habito die vicesima secunda elapsi Februarii mensis, Nos paucos post dies, die nempe sexta Martii, ediximus: *Tuto procedi posse ad sollemnem Beatae Mariae Iosephae Rossello Canonizationem.*

Ut vero in tanti momenti re sapientissimus a Praedecessoribus Nostris constitutus ordo servaretur, primum venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales in Consistorium *secretum*, quod vocatur, quartadecima die mensis Martii proxime elapsi, apud Nos coëgimus, in quo quem supra memoravimus Pater Cardinalis Clemens Micara sermonem habuit de vita et miraculis Beatarum Bartholomaeae Capitanio, Virginis, Fundatricis Instituti Sororum a Caritate, Mariae Iosephae Rossello, Virginis, Instituti Filiarum Dominae Nostrae a Misericordia Fundatricis et Ioannae de Valois, Galliarum Reginae, Fundatricis Ordinis Ssmae Annutiationis B. M. V.; et acta recensuit, quae in earumdem Beatarum Beatificationis et Canonizationis causis S. Rituum Congregatio, praevio accurato examine, admisit et adprobavit. Qua relatione expleta, Nos Patrum Cardinalium singillatim suffragia exquisivimus; qui singuli suam aperuerunt sententiam. Eadem die, Consistorio secreto absoluto, publicum Consistorium habitum est, in quo dilecti Filii Aulae Consistorialis Advocati breviter singillatim retulerunt de vita, virtutibus ac miraculis praefatarum Beatarum, nec non Beatarum Vincentiae Gerosa, Virginis, alterius Sororum a Caritate Fundatricis, et Ioannae de Lestonnac, Viduae, Ordinis Filiarum B. M. V. Fundatricis, pro earum canonizatione obtinenda. Pro Beata Maria Iosepha Rossello peroravit dilectus Filius Camillus Corsanego. Advocatis autem Consistorialis Aulae nomine Nostro diserte respondit dilectus Filius Antonius Bacci, a secretis Brevium ad Principes, qui dixit Nobis quoque in votis esse stellantibus Ecclesiae caelis nova lumina adicere, quae increscentem mundi caliginem sua luce collustrent ac mentes obscuratas hominum ad veri-

tatis dirigant iter; verumtamen, ut antiquus Apostolicae Sedis mos religiosissime servaretur, non ante Nos decretoriam sententiam Nostram laturos inquit, quam in Consistorio, quod semipublicum dicitur, praefatis super causis singulis, iterum Patres Cardinales atque venerabiles Fratres Archiepiscopos et Episcopos, quotquot adfuturi sint, consilium rogaverimus; interea vero ut, supplicibus admovendis ad Deum precibus, uberior menti Nostrae lux daretur, adstantes omnes adhortari.

Mandavimus itaque ad singulos Antistites illos de Beatarum illarum vita, virtutibus et miraculis, nec non de actis in earum Causis Beatificationis et Canonizationis legitimos transmitti commentarios, ut ipsi, re plene cognita, suam valerent sententiam proferre. Die autem secunda proxime elapsi Maii mensis, in Palatii Vaticani aula consistoriali habitum est Consistorium illud semipublicum, in quo primum Nos Venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales et Sacrorum Antistites, qui in Urbe aderant, breviter allocuti sumus et ab eis exquisivimus quid de propositis Causis sentirent, Nobisque singillatim significare vellent. Quum autem idem omnes sentire laeto animo didicerimus, quinque nempe Beatas illas Caelites, de quibus agebatur, plane ab eis existimare dignas, quibus sanctitatis honores decernantur, id quoque Nobis certum ac deliberatum esse inquimus. Sacra igitur eiusmodi sollemnia in Petriano templo celebranda decrevimus, et B. Mariam Iosepham Rossello sanctitudinis infula decorandam statuimus hac die duodecima Iunii mensis. Adstantes autem venerabiles Fratres rogavimus, ne gravarentur interea Nostris suas iungere preces, ut omnia in Ecclesiae bonum christianaeque pietatis incrementum optime verterent. De quibus omnibus ut publicum conficerent instrumentum Caerimoniarum Apostolicarum Praefactus, loco Procuratoris Fiscalis Rev. Camerae Apostolicae, adstantibus Protonotariis Apostolicis de more mandavit.

Quum autem auspicatissima haec dies illuxit, omnes tum saecularis tum regularis cleri Ordines, Romanae Curiae Praesules et Officiales nec non Abbates, Episcopi, Archiepiscopi, Patriarchae, Patres Cardinales, in Urbe adstantes, in Vaticanam Basilicam magnifico exornatam apparatu innumerisque fulgentem lycnis, iam pluribus stipatam fidelium millibus, quos inter plurimi Savonensis dioecesis plurimaeque Instituti Filiarum Dominae Nostrae a Misericordia sodales, e dissitis etiam Americae Congregationis domibus, convenerunt. Nos quoque, pia sueta supplicatione praeeunte, solemni pompa eamdem Basilicam ingressi sumus, atque brevi ante altare maximum effusa prece, ad Cathedram Nostram perreximus ibique sedimus. Mox, praestita prius Nobis, ut ritus postulat, ab adstantibus Cardinalibus obedientia, venerabilis Frater Noster

Clemens Cardinalis Micara, S. Rituum Congregationis Praefectus et Canonizationi huic procurandae praepositus, perorante dilecto Filio Camillo Corsanego, Consistorialis Aulae Advocato, *instanter, instantius* et *instantissime* a Nobis expostulavit ut Beatam Mariam Iosepham Rossello in Sanctorum album referre dignaremur. Nos autem, Paracliti Spiritus lumine una cum adstantibus universis prius ferventissime implorato, in Cathedra sedentes, supremus catholicae Ecclesiae Magister, hanc Canonizationis formulam sollemniter pronunciavimus: *Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio, Beatam Mariam Iosepham Rossello, Virginem, Sanctam esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus, statuentes ab Ecclesia Universali illius memoriam quolibet anno, die eius natali, nempe die septima Decembris, inter Sanctas Virgines pia devotione secoli debere. In nomine Pa ✠ tris et Fi ✠ lii et Spiritus ✠ Sancti. Amen.*

Qua Canonizationis formula a Nobis pronunciata, precibus annuentes memorati Cardinalis Micara, per eumdem praefatum Aulae Consistorialis Advocatum Nobis oblatis, hasce Decretales sub plumbo Litteras confici expedirique iussimus, ac dilectis Filiis Protonotariis Apostolicis ut de hac ipsa Canonizatione publicum ad perpetuam rei memoriam instrumentum construerent mandavimus.

Gratias mox ob tantum beneficium Deo Optimo Maximo una cum confertissimo Clero et Populo, gaudio exsultantibus, hymnum *Te Deum* concinentes egimus; atque, novensilis Sanctae patrocinio apud Deum primum a Nobis implorato, breve de eius elogium homilia teximus, in qua peculiares ipsius Sanctae Virginis ac tantae filiarum Matris virtutes praedicavimus ac, quasi propriam eius sanctitatis notam, atque veluti singulare insigne agendique normam: *manus nempe indefatigabiles laborent, at mentes animique continenter ad Deum assurgant;* sermonemque coëgimus his verbis, quae iterare liceat: *Habent igitur imprimis sacrae virgines, quae Instituto a S. Iosepha Rossello condito adscitae sunt, praeclarissimum in ea sanctitatis exemplar, quod imitentur; idque potissimum ab ea discant, ut, dum multiplicibus cotidie curis laboribusque implicantur ac distinentur, mentem animumque suum ad Caelum convertant, utpote ad unicum suae vitae praemium suaeque mortalis peregrinationis metam attingendam. Habent christiani omnes,*

qui res ab ea gestas inspiciant ac meditentur, cur tam eximias variasque virtutes intueantur, ac pro peculiari cuiusque sua condicione sibi adipiscendas diligentes volentesque proponant. Hoc a Deo impetret, enixe precamur, haec Caeles novensilis; ita quidem ut sua tutela suoque valido patrocinio quam plurimi queant vel errore obcaecati ad veritatem, vel aberrantes ac via decepti ad rectum iter, vel tepidi neglegentesque ad christianos renovandos spiritus et ad virtutis fervorem refovendum feliciter reduci. Amen. Qua homilia prolata, apostolicam benedictionem una cum plenaria admissorum indulgentia adstantibus peramanter impertivimus. Ad altare paulo post accessimus, pontificale sacrum solemni ritu acturi; quo peracto, huius Canonizationis celebratio felicem suum habuit exitum.

Novensilis itaque Sanctae huius Mariae Iosephae Rossello Nostris hisce Litteris consecrata memoria, omnibus quae inspicienda erant rite perpensis, certa scientia, universa quae supra memoravimus apostolicae Nostrae potestatis plenitudine confirmamus, roboramus atque iterum statuimus ac decernimus universaeque Ecclesiae denunciamus. Volumus autem ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii Apostolici subscriptis et sigillo munitis, eadem prorsus habeatur fides, quae hisce praesentibus ostensis tribueretur. Si quis vero has Litteras definitionis, decreti, mandati, statuti et voluntatis Nostrae temerario ausu infringere vel eis contraire seu attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei et Beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo nono, die duodecima Iunii mensis, Pontificatus Nostri anno undecimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego Franciscus Episcopus Ostiensis et Tusculanus Cardinalis Marchetti Selvaggiani, Sacri Collegii Decanus.

✠ Ego EUGENIUS Episcopus Portuensis et Sanctae Rufinae Cardinalis TISSERANT.

✠ Ego CLEMENS Episcopus Veliternus Cardinalis MICARA.

✠ Ego IOSEPH Episcopus Albanensis Cardinalis PIZZARDO.

✠ Ego BENEDICTUS Episcopus Praenestinus Cardinalis ALOISI MASELLA.

✠ Ego ADEODATUS IOANNES Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis PIAZZA.

Ego ALEXANDER tituli S. Mariae in Cosmedin Presbyter Cardinalis VERDE.

Ego ALOISIUS tituli S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis LAVITRANO.

Ego PETRUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.

Ego FRIDERICUS tituli S. Mariae de Victoria Presbyter Cardinalis TEDESCHINI, Datarius.

Ego DOMINICUS tituli S. Apollinaris Presbyter Cardinalis JORIO.

Ego MAXIMUS tituli S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis MASSIMI.

Ego NICOLAUS S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus Cardinalis CANALI, Paenitentiarius Maior.

Ego IOANNES S. Georgii in Velo Aureo Diaconus Cardinalis MERCATI.

Ego IOSEPH S. Eustachii Diaconus Cardinalis BRUNO.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
Decanus S. Collegii

C. Card. MICARA
S. Rituum Congr. Praefectus

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Alfridus Liberati, *Canc. Apost. Adiutor a studiis.*

EXPEDITA
die vicesima octava Februarii, anno undecimo
Alfridus Marini, *Plumbator.*

A. Marini, *scriptor apostolicus.*

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXVII, n. 95. – Aloisius Trussardi, *a tabulario.*

LITTERAE APOSTOLICAE

I

INTERNUNTIATURA APOSTOLICA IN INDIA INSTITUITUR

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Mentem animumque Nostrum paternum, intentissimae ergo curae in universum Christi gregem Nobis divinitus commissae, quoquoversus vertentes, Nos etiam perlonginquarum regionum hominum commodo, utilitati, incremento spirituali valde consulimus, fideique propagationi sedulo prospicimus. Quare, quum, in praesentibus rerum adiunctis, opportunum videatur Nobis in amplissimis Indiae regionibus Legationem Apostolicam erigere, motu proprio, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, harum Litterarum tenore, Apostolicam in India Internuntiaturam erigimus et constituimus, cuius sedem Delhiensi in civitate collocamus, eidemque omnia et singula officia, privilegia atque indulta deferimus quae huiusmodi Legationum propria sunt. Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; ipsique Legationi per Nos erectae nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam, secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Contrariis quibuslibet nihil obstantibus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XII mensis Iunii, anno MCMXXXVIII, Pontificatus Nostri decimo.

De speciali Sanctissimi mandato
Pro Domino Cardinali a Secretis Status

IOANNES BAPTISTA MONTINI
Subst. Secr. Status.

II

BEATA MARIA VIRGO SUB TITULO « DEL GHISALLO » COMITATUS ITALICORUM BIROTA VIATORUM CAELESTIS PATRONA PRAECIPUA CONSTITUITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Ignis, quem Nosmet Ipsi, superiore anno, hoc ipso in Apostolico Palatio Castri Gandulphi, haud sine vehemente adstantium animi commotione, accendere benigne voluimus, non modo ante Beatae Mariae Virginis « in Ghisallo » Effigiem, in Sanctuario Madrelii oppidi, intra Mediolanensis Archidioeceseos fines, positam, sed potius, prout Nobis innotuit, birota viatorum in cordibus adhuc durat ardetque constanter. Quod quidem, lampada illam Nos libenter accendendo, ipsi vero ad Sanctuarium usque alacriter « quasi cursores » tradendo, tunc intendimus, flagrantem scilicet marialis pietatis flammam in hominum excitare cordibus ac diffundere, cum ipsa Fidei sit et ad Deum precationis signum. Nec spes, Dei auxilio, Nos fefellit. Etenim Italicorum birota viatorum Coetus, dilecto filio Hermelindo Viganó, Madrelii Parocho, praeeunte, enixas humilesque Nobis adhibuit preces, ut Deipara Virgo, quae a Ghisallo nuncupatur, quamque ipsi, nullis parcentes incommodis, montanorumque asperitatem itinerum superantes, aestuanti amore parique fide colunt, eorundem praecipua Caelestis Patrona a Nobis renuntiaretur. Nos autem, ne tanta marialis pietas congruenti careat praemio neque ipsorum in cordibus illa exstinguatur flamma quae in Madreliano Sanctuario super lampada perenniter ardet, huiusmodi vota ac preces, amplissima Dilecti Filii Nostri Alaphridi Ildefonsi Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyteri Cardinalis Schuster, Mediolanensium Archiepiscopi, commendatione suffulta, excipienda perlibenti censuimus animo. Audito igitur Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, omnibus rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum, Beatissimam Virginem Mariam sub titulo « del Ghisallo » Italicorum birota viatorum Comitatus caelestem apud Deum *Patronam praecipuam* eligimus ac constituimus, omnibus et singulis honoribus et privilegiis liturgicis adiectis quae praecipuis Coetuum Patronis rite competunt. Contrariis quibuslibet nihil obstantibus. Haec edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos

atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectat seu spectare poterunt nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam, secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die XIII mensis Octobris, anno MCMXXXXIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis.

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

III

VENERABILIS DEI SERVA VINCENTIA MARIA LOPEZ VICUÑA, VIRGO, INSTITUTI FILIARUM MARIAE IMMACULATAE PRO PUELLIS FAMULATUI ADDICTIS FUNDATRIX, BEATA RENUNTIATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quae a veridico Vate, cuius mens divino instinctu concitata, ut Sponsa « amictu variegato induta » (*Ps.* XLIV, 14) sacro celebratur carmine, miris haec pulchritudinibus affluens Mater Ecclesia omni aevo rutilo sanctitatis enituit ornamento coruscatque in praesens. Haec eius laus, hoc decus eximium, quod nullae sint res afflictae nullique casus adversi quibus non consulat inexhaustae misericordiae caelestis eadem indefatigata sequestra: parentibus orbos sustentat, fame cruciatos alit, aegrotis praesto est, senio confectos recipit, bello concussos relevat, labantes confirmat, erudit indoctos. Ne earum quidem puellarum defuit commodo quae, tenuiore actae fortuna, ut famulae victum quaeritant atque, a patriis focis plerumque avulsae ac ministerii mutationibus obnoxiae, in angustiis et animi et corporis haud raro versantur; scilicet excitavit « mulierem fortem », quae id persequeretur ut per sodalitatem, ad hoc ipsum institutam, iisdem Dominici gregis opitularetur ovibus ea quidem caritate, quae, ut ait Sanctus Augustinus, « ad alios se inclinat, ad alios se erigit, aliis blanda, aliis severa, nulli inimica, omnibus mater » (*De catech. rud.*, XV). Eam heroida, Vincentiam Mariam Lopez Vicuña, cui Beatorum Caelitum honores tribuere statuimus, Hi-

spanica tellus, sanctae sobolis genetrix fecunda, procreavit. Parentes, Iosephus Maria Lopez, causarum actor, et Nicolina Vicuña, ex familia vetere et illustri ortum ducentes atque fastum stirpis pietate virtutumque exercitatione condecorantes, eam, die vicesima secunda mensis Martii, anno millesimo octingentesimo quadragesimo septimo, in oppido *Cascante* primas ingressam mundi oras et postridie de sacro fonte renatam, Deo potius quam sibi pepererunt. Puellula, quippe quae non solum specie pergrata esset sed et moribus suavissimis atque animo ad res divinas maxime proclivi, ab ineunte aetate magnum quidpiam de se portendit; imagines sacras candido infantium more colere, Ecclesias adire, Iesum in Eucharistiae Sacramento praesentem adorare Eiusque repetere Passionem, Virginem Deiparam rosario venerari, eius deliciae fuerunt a teneris unguiculis. Die vicesima mensis Maii anno supra millesimum octingentesimo quinquagesimo primo, ab Episcopo Tirasonensi sacro chrismate inuncta, maiores collegit vires ad subsequenda Christi fulgida vexilla. Quae esset quinque annos nata, in pauperes solebat iam stipem erogare eisque victum impertire, aequales quoque domum arcessere ut eis christianae institutionis traderet praecepta, lingua incerta quidem, sed ingenio alacri et fervido, adeo ut illud Domini Nostri caderet ad rem: « Confiteor tibi, Pater, Domine caeli et terrae, quia abscondisti haec a sapientibus et prudentibus, et revelasti ea parvulis » (*Matth.* XI, 25). Anno millesimo octingentesimo quinquagesimo quarto, Vincentia Maria una cum parentibus primum Matritum sese contulit, quae urbs futura erat quasi theatrum virtutum eius, et in qua matertera, nomine Eulalia, Emmanuelis De Riega, viri amplissimi, uxor, tota erat in pietatis caritatisque officiis. Haec operam socians cum fratre Emmanuele Vicuña, qui ipse tam probus erat quam qui maxime, ex institutis sodalitatis a doctrina christiana, cui uterque erat ascriptus, egenis in Nosocomio Maiore Matritensi decumbentibus levamen adhibebat et animae et corpori accommodum. Eos cum saepius inviseret, miseram cognovit sortem puellarum complurium, quae, in domibus privatis ancillatae, morbo ibi languebant; iamvero, propter aegritudinem ab heris dimissae, haud raro, recuperata etiam valetudine, in pristinum locum redire nequibant, ita ut, opere carentes atque ad pauperiem redactae, per compita vagarentur, in tot tantaque pericula sese inferentes. Pia mulier, ut hisce malis mederetur, die octava mensis Decembris anno millesimo octingentesimo quinquagesimo tertio, Deum vehementius precata, aedes conduxit ubi eius modi famulas inopia laborantes hospitio excepit; quas postea, eadem hac sede propter loci angustias alio translata, fidei commisit Sororum Carmelitarum a Caritate. Haec

initia operis ancillis tuendis, quo, a Serva Dei aucto et amplificato, et honor Ecclesiae adiunctus est et nomen illius affatim ornatum. Vincentia puellas in ea domo degentes convenire eisque comiter adesse atque officiose iam tum gestiebat. Caelestis epuli anno millesimo octingentesimo quinquagesimo septimo primum particeps effecta eoque exinde saepe enutrita, atque in virtutum palaestra artiumque disciplina usque proficiens, adolevit. Condicionem uxoriam honestissimam et perinsignem, suisque optatam admodum, aspernata hac una sententia: « neque Regi nubam neque Sancto », statim, confessarii permissu voto castitatis nuncupato, virginale decus Christo Sponso consecravit, cuius amore se noverat praeventam. Nullam partem deserens munerum sacrorum — nomen enim iam antea dederat piis quibusdam consociationibus — divinum consilium de via vitae sibi deligenda enixis studet precibus pernoscere. Cuius rei ergo in solitudinem monasterii Matritensis a Visitatione secedit, ubi inter spirituales exercitationes meditationesque dubitatio utrum in occultum se abdat claustrum an, in propatulo Domino inserviens, religiosam instituat sodalitatem ad ancillas sublevandas, divino quodam lumine aufertur: « praevaluerunt adulescentulae », ait ad alteram materteram, eius coenobii sanctimonialem. Accessit igitur ad famularum domum, quam Sorores Carmelitae a Caritate non amplius administraverunt cuiusque moderationem praesens tempus desiderabat maxime. Artiorem quandam vivendi rationem secuta, Vincentia Maria materno cum amore atque indulgentia puellas eo admittebat, alias revocans ad bonam frugem, a vitiorum caeno alias defendens, aliis opem ferens et salutem neque detrectans quominus ipsa sordida earum corpora detergeret. Quemadmodum autem auro solet obrussa adhiberi, ut eius bonitas probetur, ita et Servae Dei virtus animi ac fortitudo sunt temptatae: namque, pater aegre ferens filiae inceptum, eam hoc desistere iussit, Matrito discedere domumque reverti et alumnas, quae in magnum numerum excreverant, derelinquere; cui mandato, qua erat mansuetudine, illico obtemperavit. Verum, cum gravi correpta esset morbo, parentes in sententiam medici tandem concesserunt suadentis ut alio ipsique salubriore uteretur caelo. Itaque, compedibus soluta et opus divinitus commissum denuo aggressa, Vincentia Maria regulam perscripsit, copia ac prudentia refertam, qua in re optimorum consiliorum habuit auctorem Patrem Hidalgo, e Societate Iesu Sacerdotem. Die undecima mensis Iunii, in festo Sanctissimae Trinitatis, anno millesimo octingentesimo septuagesimo sexto, Cyriacus Maria Sancha y Hervas, Auxiliaris Episcopus Praesulis Toletani atque operis fautor apprime studiosus, Ancillam Dei duasque virgines sacra amicuit veste. Ita con-

ditum Institutum Filiarum Mariae Immaculatae pro puellis famulatui addictis: qui surculus positus erat tener et exilis, iam ramis felicibus exivit in caelum ut arbor patula ac procera. Biennium tirocinii emensa, Vincentia Maria una cum sociis die decima sexta mensis Augusti, anno supra millesimum octingentesimo septuagesimo octavo, vota religiosa professa, sodalitatis leges tam diligenter omni tempore servabat ut filiabus esset vitae magistra et perfectrix; quin immo eo est progressa ut voto se obstringeret id iugiter agendi quod sanctius esset arbitrata. Valetudo saepe incommoda, fortuna adversa, iactura rerum, mortes necessariorum et sodalium, convicia oblocutorum non potuerunt infringere animum eius quae soli Deo fidebat neque retardare impetum caritatis, quae dedita opera aliorum se devoverat saluti. Colligens iam fructus gloriosi laboris, Institutum, cuius erat moderatrix suprema, in Hispaniae vidit provehi regiones atque, anno millesimo octingentesimo octogesimo octavo, a Sede Apostolica probari. Negotiorum obruta magnitudine atque morbo aspero absumpta, quadraginta quattuor annos nata, Domino Iesu ac Sanctis Maria et Ioseph blande compellatis, Matriti die vicesima sexta mensis Decembris, anno millesimo octingentesimo nonagesimo, pia morte clausit lumina verecunda, quae Deum in aevum erat aspectura. Vita functae parentatum est, magna vi hominum adstante, atque exanime corpus in Sancti Iusti coemeterio conditum; unde post tres annos in principem Instituti domum Matritensem est translatum et excultiore sepulcro contectum. Sodalitas autem quasi passis velis in plures Europae partes iter tetendit atque etiam ad transmarinas appulit oras. Igitur Famulae Dei summissi animi moderatio, numquam laesae virginitatis gloria, voluntarii cruciatus, officiorum omnium diligentia, tolerantia malorum, praecipuus demum amor iuventutis minus fortunatae, eam ita commendant, ut aliena hac aetate, qua impietas, turpitudo, privatae utilitatis studium saeculum paene oppleverunt, homines novum habeant exemplum in cuius sese forment mores et virtutes. Percrebescentem autem eius famam sanctimoniae caelestibus signis Deus visus est confirmare. Quapropter Causa de Vincentia Maria Lopez Vicuña Beatorum agminibus palam annumeranda penes Sacram Rituum Congregationem acta est, atque, decreto die duodevicesimo mensis Iulii anni millesimi nongentesimi duodetrigesimi expedito, eiusdem introductionis Commissio a fel. mem. Pio Pp. XI, Decessore Nostro, obsignata. Apostolicis deinde Inquisitionibus iuxta memorati fori instituta perfectis, de heroico gradu virtutum theologalium atque cardinalium Famulae Dei coeptum est disceptari; quas, omnibus rebus expensis seduloque perspectis, heroicum ipsum attigisse fastigium Nos, edito

decreto die vicesima prima mensis Martii, anno millesimo nongentesimo quadragesimo tertio, ediximus. Agitata postea quaestione de duobus miraculis, quae, Venerabili Serva Dei Vincentia Maria Lopez Vicuña intercedente, a Deo ferebantur patrata, atque diligenter iisdem exquisitis atque pertractatis, de utroque pronuntiavimus constare, lato decreto die undecima mensis Decembris, proximo anno millesimo nongentesimo undequinquagesimo. Illud tantum superfuit excutiendum, utrum Famula Dei inter Beatos Caelites *tuto* foret recensenda; quod quidem dubium a Dilecto Filio Nostro Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Verde, Causae Ponente seu Relatore, in Generali Congregatione, die tertia decima mensis Decembris, eodem anno, coram Nobis habita, est propositum et omnes, cum Cardinales Sacris tuendis Ritibus praepositi, tum, qui aderant, Praelati Officiales Patresque Consultores, cunctis sententiis id ipsum affirmarunt. Nos autem in tanto negotio mentem distulimus aperire, ut, Deum vehementius adprecati, ad eam sententiam ferendam caeleste adiumentum Nobis pararemus. Quod cum impense fecissemus, tandem die duodecima mensis Ianuarii huiusce anni, postquam Divina Hostia litavimus, accitis Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, atque Dilecto Filio Nostro Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Verde, Causae Relatore, necnon Venerabili Fratre Alfonso Carinci, Seleuciensi in Isauria titulo Archiepiscopo ac Supremi Consilii sacris Ritibus praepositi Viro a secretis, et dilecto filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, ad Venerabilis Servae Dei Vincentiae Mariae Lopez Vicuña Beatificationem *tuto* procedi posse declaravimus. Quae cum ita sint, Nos, totius Familiae Sororum Mariae Immaculatae pro puellis famulatui addictis vota implentes, harum Litterarum vi atque Apostolica auctoritate Nostra, facultatem facimus ut Venerabilis Dei Famula Vincentia Maria Lopez Vicuña *Beatae* nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus ac lipsana, seu reliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, publicae Christifidelium venerationi proponantur, atque etiam ut eiusdem Beatae Imagines radiis decorentur. Praeterea eadem Nostra auctoritate concedimus ut de illa quotannis recitetur Officium de Communi Virginum cum lectionibus propriis per Nos approbatis, et Missa de eodem Communi cum Orationibus propriis approbatis celebretur, iuxta Missalis et Breviarii Romani rubricas. Huiusmodi vero Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat largimur in dioecesibus Tirasonensi, cuius intra fines Beata ipsa orta est, et Matritensi, cuius in urbe episcopali

supremum diem obiit; itemque in templis et sacellis ubique terrarum sitis, quibus Institutum Sororum Mariae Immaculatae pro puellis famulatui addictis utitur, ab omnibus Christifidelibus qui Horas canonicas recitare teneantur, et, quod ad Missas attinet, a Sacerdotibus omnibus, ad templa seu sacella, in quibus Beatae eiusdem festum agatur, convenientibus. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis Venerabilis Vincentiae Mariae Lopez Vicuña, servatis servandis, supradictis in templis seu sacellis celebrentur, diebus legitima auctoritate designandis, intra annum postquam sollemnia eadem in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana fuerint peracta. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis ac Decretis de non cultu editis, ceterisque quibuslibet contrariis. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, etiam in iudicialibus disceptationibus, eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIX mensis Februarii, Dominica in Quinquagesima, anno MCML, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

IV

VENERABILIS DEI SERVUS, DOMINICUS SAVIO, ADULESCENS LAICUS, BEATUS RENUNTIATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quoniam « Deus », ut ait Sanctus Augustinus, « ita est artifex magnus in magnis, ut minor non sit in parvis » (*De Civ. Dei,* l. IX, c. XXII), Ecclesia sanctitatis gloria omni aevo ita excellit, ut, quam aetas matura seu exacta invictae fortitudinis vel memorabilium rerum gestarum vel summi ingenii laude perornet, verecundae iuventutis floribus amoenis atque redolentibus eadem haud setius decoretur. Neque absque mirabili Divinae Providentiae consilio contigit, ut haec Itala tellus, virtutis rectique cultus inclyta altrix, intemeratae eiusmodi sobolis perenni

pulchritudine maxime frueretur; missis enim aliis, Sanctus Aloisius Gonzaga, eximius Societatis Iesu sodalis, imprimis eam illustravit, qui adulescentibus, praesertim in litteris versantibus, exemplum morum integritatis ac praecipuus apud Deum Patronus datus est, exstitit ibi Sanctus Gabriel a Virgine Perdolente, e Clericis Sanctissimae Crucis et Passionis Domini Nostri Iesu Christi iuvenis ille et pietate et continentia summe commendatus; nunc vero antiquae huic matri novus honor adiungitur a blando suavique e laicorum ordine puero, Dominico Savio, quem Beatorum fastis statuimus ascribere. Quod quidem facere praegestimus, ut iniquis hisce temporibus, quibus vix dici possit, quanta labes iuvenum honestati, quanta religionis eorum incolumitati cotidie ruina impendeat, radians eis quasi lumen proponamus, quod intuentes in quodque defixi, ad ipsius similitudinem vitam componant. « Stupeant viri, non desperent parvuli » (*Off. S. Agnetis*): neque enim infringatur spes eorum neque languescat industria, qui ab innocentia Famuli Dei se longius videant abesse; habent, quem sequantur, paenitentem. Ab eo etiam ducant sincerum illum modum Deo supplicandi Almamque colendi Deiparam ac praesentem diligentiam salutis alienae. Igitur huius praeclari adulescentuli vita tam brevis, utpote quindecim annorum finibus circumscripta, et iam ad maturitatem perducta, quae esset vix inchoata, tribus his continetur: castimonia, pietate, studio animarum. In agri Taurinensis pago, qui *Riva di Chieri* appellatur, die secunda mensis Aprilis, anno millesimo octingentesimo quadragesimo secundo, Dominicus humili loco natus est eademque die lustrali perfusus aqua. Parentes, Carolus et Birgitta Gajato, qui, multis liberis aucti tenuique laborantes fortuna, domesticis tamen virtutibus magnopere eminebant, pueruli animum ab ineunte eius aetate ad religionem informabant atque pietatem. Quod non gravatim faciebant, cum esset Dominicus mitissima indole ingenioque perquam alacri atque vehementiore quodam impetu ferretur in Deum, cui statas cotidie preces adhibere matris didicerat in sinu. Vix septem annos natus, perraro quidem exemplo pro illa tempestate, optimus pusio caelesti convivio primum interfuit incredibili quodam animi ardore atque studio. Quin, Deo plane sese devovens, tum constituit se malle mori quam culpam admittere, ad cuius rationis normam reapse breviculam direxit vitam, ita sane ut non perperam illud in eum transferas: « Infantia quidem computabatur in annis, sed erat senectus mentis immensa » (*Off. S. Agnetis*). E pago *Murialdo,* in quo parentes sedem collocaverant, cotidie sex milia amplius passuum itabat Castrumnovum in ludum litterarium, ubi cognitione et scientia ac dulcedine morum atque suavitate, si puerilem spectes aeta-

tem, ita praestabat ut qui maxime. Cum Sanctus Ioannes Bosco, probatissimus ille iuventutis pater et praeceptor, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo quarto, prope eum locum rusticaretur, huius se fidei ac tutelae credidit Dominicus eo animo, ut ipsum haberet principem ac magistrum ad ineundam atque conficiendam viam sanctitatis. Itaque in Taurinense ephebeum seu *oratorium,* a Sancto Francisco Salesio nuncupatum, se recepit, cui praeerat idem ille sacerdos, virtute ac prudentia admodum spectatus; ad quem se applicans, in rebus divinis atque studiis mirum quantum profecerit, religioni habens praepositi mandata exsequi sollerter et ab eius consiliis ne transversum quidem digitum discedere. Qui corporis sensus a prima aetatula coërcuisset, is, cum adulesceret, animi motus sedulius etiam comprimere consueverat, ac praesertim oculos, in mores sese formans Sancti Aloisii, ita cohibere, ut numquam eos minus modeste circumferret. Castum decus usque retinens, eos solebat condiscipulos morari, quos audiret cum verba dicerent a verecundia absona vel tantillum. Huiusce autem angelicae virtutis candidum quasi atque fragrans lilium voluntariis castigationibus tutari numquam praetermittens, corpusculum tenellum ieiuniis aliisque cruciatibus, quantum quidem sineret moderator, macerabat studiose. Plurimum temporis insumebat, ut Domino Iesu, in Augusto Sacramento praesenti, inflammatum panderet animum, Eoque cotidie, praeter communem eis temporibus consuetudinem, ac si mira quadam eaque arcana exerceretur fame, vescebatur. Beatissimam Virginem Mariam toto pectore ita diligebat, ut multus esset in precibus fundendis ad eius altare nihilque omitteret inexpertum, quod in eius laudem cedere foret arbitratus. Ceterum lectissimus hic puer, quamvis caelo potius quam terrae natus esse videretur, non tamen is erat qui tempore ludicro ab honestis oblectamentis abhorreret, cum, Sancto Ioanne Bosco magistro usus, perdidicisset Domino serviendum esse in laetitia. Impenso studio atque caritate sodales sibi devinciens, annitebatur, ut devios ad bonam frugem revocaret, desides adigeret ad Sacramenta suscipienda, inter altercantes pacem conciliaret, condocefaceret rudiores. Eorum prospiciens saluti atque commodo, consociationem a Virgine Immaculata instituit, cuius esset segniores ac minus faciles officio et diligentia ad virtutem concitare atque permovere. Piissimi adulescentuli animum, licet vitam agentis umbratilem, occupavit etiam gloriosum illud Ecclesiae molimen atque nisus, quo fines Regni Dei propagentur latius, adeo ut ipse, vehementius et sagacius quam pro tam viridi aetate, Angliae percuperet ad veram fidem conversionem. Supernis muneribus ac donis cumulatus, divino instinctu interdum est perculsus et in caelestium rerum contem-

plationem raptus, ut gravissimus auctor, Sanctus Ioannes Bosco, testatus est, qui et altiorem sapientiam in alumno impubi elucentem perspectam habuit atque exploratam. Dulcissimus hic puer et iucundus admodum, qui non intra septa monasterii, sed in perfrequenti multitudine adulescentulorum, e quibus complures satis illiberales erant atque rustici, utpote prognati e vulgo ac turba, sanctitudinis attigit fastigium, ad sacerdotium contendit, haud dubie praemonstrans, qualis futurus fuerit sacrorum administer; tamen, antequam curreret, quasi praemium est consecutus, antequam dimicaret, rettulit palmam. Anno enim millesimo octingentesimo quinquagesimo septimo, gravi implicitus morbo, e medicorum consilio Mondonium, quo parentes demigrarant, inter sodales collacrimantes est profectus, instantis diei supremi nequaquam inscius. Hilari vultu laetoque animo Domini adventum praestolatus, novissima sumpsit Ecclesiae Sacramenta. Die nona mensis Martii, anno quem diximus, nocte appetente, iussit, e vivis iam iam excessurus, supplicationes pro morientibus fieri; deinde, postquam oculos in dulcem somnum paululum declinavit, subito evigilans, clamavit: « Vale, mi pater! — Oh! quam mira video »! — et evolavit angelus ad angelos. Casta membra eodem in pago tumulo sunt condita, cui populus solebat venerabundus oscula infigere, atque quinquaginta fere annis post cultiore contecta sepulcro. Denique, anno supra millesimum nongentesimo quarto decimo, Augustam Taurinorum in Templum Beatissimae Virginis Mariae Auxiliatricis sunt translata, ut, qui vivens Salesianorum Familiae haesisset, is et mortuus foret ei coniunctus. Cum esset hic inviolatae venustatis flosculus intra paradisi semper amoena virentia transpositus, gratissimum tamen eius odorem servavit mundus; quin, Famuli Dei nomen, praesertim apud Catholicam iuventutem, tantopere inclaruit eiusque fama virtutum, quam etiam Deus prodigiis visus est comprobare, ita vulgabatur per orbem, ut, post inquisitiones potestate ordinaria peractas, Causa de Beatorum Caelitum honoribus Dominico Savio tribuendis penes Sacram Rituum Congregationem coepta sit agitari; cuius introductionis Commissionem Pius Pp. X, fel. rec., Decessor Noster, die undecima mensis Februarii, anno millesimo nongentesimo quarto decimo, sua signavit manu. Omnibus ergo eis absolutis, quae in huiuscemodi iudicio fuerant pertractanda, inita est disceptatio de virtutibus sive theologalibus sive cardinalibus Servi Dei, quas, post subtiles investigationes probationesque iterataque Comitia, ad gradum heroicum pervenisse fel. mem. Pius Pp. XI, item Decessor Noster, edito decreto die nona mensis Iulii, anno millesimo nongentesimo trigesimo tertio, edixit. Cum deinde quaereretur de miraculis, quae, Venerabili

Famulo Dei Dominico Savio intercedente, a Deo ferebantur patrata ac de quibus, magna sane cognitione dignis, in Congregationibus Antepraeparatoria, Praeparatoria et denique Generali, die sexta mensis Decembris, proximo anno millesimo nongentesimo quadragesimo nono, coram Nobis habita, actum est, Nos, omnibus rebus perpensis, de duobus, lato decreto die undecima mensis Decembris, eodem anno, pronuntiavimus constare. Una superfuit disquisitio, an Servus Dei inter Beatos Caelites *tuto* foret recensendus; quod quidem dubium propositum est a Dilecto Filio Nostro Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Verde, Causae Ponente seu Relatore, in Generali Conventu, die tertia decima mensis Decembris, eodem quem memoravimus, anno, coram Nobis celebrato. Omnes autem, qui aderant, cum Purpurati Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi tum Praelati Officiales Patresque Consultores cunctis suffragiis id ipsum affirmaverunt. Nos tamen pro rei magnitudine mentem distulimus aperire, quo ad tam gravem ferendam sententiam supernum adiumentum, enixis precibus ad Deum admotis, satius Nobis obveniret. Itaque, die tandem duodecima mensis Ianuarii, anno millesimo nongentesimo quinquagesimo, postquam sacris pie sumus operati, accitis Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, atque Dilecto Filio Nostro Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Verde, Causae Relatore, necnon Venerabili Fratre Alfonso Carinci, Seleuciensi in Isauria titulo Archiepiscopo et Supremi Consilii Sacris Ritibus praepositi Viro a secretis, atque dilecto filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, ad Venerabilis Dei Servi Dominici Savio Beatificationem *tuto* procedi posse declaravimus. Quae cum ita sint, vota Societatis Sancti Francisci Salesii ac Christifidelium, praesertim Italiae, implentes, harum Litterarum vi atque auctoritate Nostra Apostolica, facultatem facimus, ut Venerabilis Dei Servus Dominicus Savio, adulescens laicus, *Beati* nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus ac lipsana, seu reliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, publicae Christifidelium venerationi proponantur, atque etiam ut eiusdem Beati Imagines radiis decorentur. Praeterea eadem Nostra auctoritate concedimus ut de illo quotannis recitetur Officium de Communi Confessoris non Pontificis cum lectionibus propriis per Nos approbatis, et Missa de eodem Communi cum Orationibus propriis approbatis celebretur, iuxta Missalis et Breviarii Romani rubricas. Huiusmodi vero Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat largimur in Taurinensi dioecesi, intra cuius fines Beatus ipse ortus est, et Astensi, in qua diem

obiit supremum; itemque in templis et sacellis ubique terrarum sitis, quibus Societas Sancti Francisci Salesii utitur, ab omnibus Christifidelibus qui Horas canonicas recitare teneantur, et quod ad Missas attinet, a Sacerdotibus omnibus, ad templa seu sacella, in quibus Beati eiusdem festum agatur, convenientibus. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis Venerabilis Dominici Savio, servatis servandis, supradictis in templis seu sacellis celebrentur, diebus legitima auctoritate designandis, intra annum postquam sollemnia eadem in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana fuerint peracta. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis ac Decretis de non cultu editis, ceterisque quibuslibet contrariis. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, in iudicialibus etiam disceptationibus eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die v mensis Martii, Dominica secunda in Quadragesima, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

ADHORTATIO APOSTOLICA

AD EXCMOS ORDINARIOS ITALIAE : DE ACTIONE CATHOLICA

PIUS PP. XII

Venerabili Fratelli, salute e Apostolica Benedizione. — I felici sviluppi che l'Azione Cattolica ha avuto in Italia, per ciò stesso che sono a Noi di soddisfazione e di conforto, sempre più mantengono desta la Nostra attenzione su di essa e vivo il desiderio che il suo rendimento sia pieno e ben risponda in tutto alle Nostre e alle comuni speranze.

Scrivendone a voi, Venerabili Fratelli, che per il vostro ufficio ne vigilate con amore le vicende, Ci piace ancora una volta rilevare come la bene ordinata collaborazione dei laici all'apostolato gerarchico, che,

fino dall'età apostolica, è sempre stata tra le tradizioni più costanti e feconde della Chiesa, si è rivelata di una particolare ed urgente necessità in questi ultimi tempi, ed è quindi da promuovere in tutti i modi.

L'esperienza, pertanto, ha messo in evidenza la necessità che la vita ecclesiastica debba giovarsi di tutte le energie e le risorse di cui può disporre; e del resto ha dato già ripetuta e buona testimonianza al contributo prezioso recato dai laici al Clero, nelle sue attività dirette a conservare nel nostro tempo il patrimonio spirituale ereditato dalle generazioni passate, e a diffondere, con metodi atti alle presenti contingenze, fra i singoli individui e fra i popoli, la luce del Vangelo.

Questo concetto della funzione subordinata e complementare d'una schiera eletta di fedeli provati e generosi all'azione del Clero, a cui spetta, oggi più che in passato, ormai sproporzionato al bisogno per il suo numero e le sue forze, la missione di ricondurre a Cristo il mondo moderno, Ci pare tuttora, anzi principalmente, meritevole di nuova e feconda riflessione.

L'attuazione di tale principio trae con sè lo studio d'un altro della massima importanza pratica, quello cioè dell'organizzazione. L'innesto infatti della collaborazione dei laici nell'apostolato gerarchico non può essere effettuato e benefico se non con grande sollecitudine di evitare ogni turbamento nella disciplina ecclesiastica, e di accrescerne invece l'ordine, la forza, l'estensione; il che comporta da un lato un senso vivo e rispettoso dell'autorità della Chiesa, dall'altro un ordinamento razionale delle file dei laici che accorrono sotto i pacifici vessilli della spirituale milizia dell'apostolato cristiano.

Mentre così l'Azione Cattolica ha bene lavorato a formare nella coscienza dei fedeli la persuasione e l'impulso a collaborare coi loro sacerdoti, non ha mancato di organizzarli in associazioni nazionali e internazionali, e ha tracciato loro programmi adattati alle circostanze, creando in tal modo, nell'unità degli intenti e nella impostazione metodica del lavoro, una programmatica e sempre vigile collaborazione del laicato alle linee direttive che la Gerarchia, assistita dallo Spirito Santo, imparte secondo le necessità dei tempi ai fedeli commessi alle sue cure.

Tale specie di associazione che forma, si potrebbe dire, il tessuto stesso dell'Azione Cattolica, viene felicemente ad incontrarsi con le esigenze del tempo presente, nel quale la solidarietà e la cooperazione degli intenti e dell'azione hanno così larga applicazione e sembrano offrire uno degli aspetti più caratteristici e costituire una delle forze più considerevoli della vita moderna. Se bene si osserva, si vedrà che

gli stessi avversari della Chiesa si valgono assai della organizzazione con metodi nuovi e arditi, facendo sovente di essa l'arma più abile per stringere a sè e per sovvertire le masse popolari. I cattolici devono comprendere questo complesso e profondo fenomeno della storia presente, e devono imparare a sempre meglio servirsi dei vantaggi della vita associata. Certamente tale sforzo dei cattolici è ben diverso da quello burocratico o puramente utilitario ed esteriore di chi aspira unicamente a fortunato successo nel campo degli interessi terreni. Esso poi è assolutamente diverso nello spirito e nelle forme da quel coordinamento di forze quasi meccanico imposto con la prepotenza o il timore, il quale, spegnendo ogni fiamma di libertà e di impulso personale, rende gli uomini incapaci di vera umana grandezza e di spirituale progresso.

L'Azione Cattolica trova invece la fonte e la ragione della sua virtù organizzatrice in Gesù Cristo e nel Suo amore: nel nome del Redentore ognuno, anche il socio più umile, sente la dignità di essere membro del Suo Corpo Mistico e lavora con silenziosa fiducia al suo sviluppo e alle sue spirituali conquiste.

Perciò, se l'Azione Cattolica, quasi interprete e seguace del peculiare genio di organizzazione del nostro tempo, si presenta e si afferma come un'associazione saldamente e tecnicamente compaginata, altro spirito, altra forma e altra forza distinguono le sue file da quelle delle associazioni profane, animata com'è da un profondo rispetto per la persona umana, e sollecita sempre come dev'essere di fare amici e fratelli i suoi soci, lieti dell'obbedienza loro richiesta e della libertà loro concessa nel posto a ciascuno assegnato dall'organizzazione.

In vista di questo nuovo e sperato accrescimento delle forze operanti nella Chiesa Noi crediamo dovere del Nostro apostolico ministero d'invitare ancora una volta con paterna insistenza il Clero in cura d'anime, affinchè in tutte le parrocchie, da quelle sperdute nelle campagne o sui monti, a quelle dei grandi centri urbani, si stabiliscano le quattro Associazioni fondamentali dell'Azione Cattolica Italiana: la Gioventù Maschile e la Gioventù Femminile, l'Unione degli Uomini e l'Unione delle Donne.

A questo Nostro desiderio aggiungiamo l'altro che non manchino, in alcuna Diocesi, le Associazioni Universitarie e i due Movimenti dei Laureati e dei Maestri.

Nè pensiamo che si possa trovare motivo sufficiente a scusare la mancanza di tali organizzazioni nel fatto della modesta proporzione di territorio o di popolazione che caratterizza alcune Diocesi e non poche

parrocchie d'Italia. Nelle sante conquiste della Chiesa il numero non è l'elemento determinante: esso invece va cercato nell'ardore della carità e nella sicurezza con cui si crede all'efficacia della fedele obbedienza e della grazia divina. Nell'armonia mirabile delle forze cattoliche anche i pochissimi soci d'una piccola parrocchia recheranno senza dubbio un contributo benefico, quando le loro attività, pure modeste e limitate, siano frutto di preparazione illuminata e fervorosa, di filiale disciplina verso la Gerarchia, di generosa e interiore pietà, di autentico spirito di sacrificio.

E mentre essi arricchiranno di meriti il tesoro della Chiesa Universale, l'esempio della loro vita otterrà sui fedeli più tiepidi ed anche sui più lontani frutti di inattesa efficacia; oggi, infatti, più che mai gli uomini si lasciano persuadere, invece che dalle parole, dagli esempi concreti ed evidenti di coloro che vivono vicino a Gesù Cristo.

Questa Esortazione, Venerabili Fratelli, è rivolta, come vedete, principalmente al Nostro diletto Clero, che vogliamo così confortare nell'ardua sua missione pastorale, quale è reclamata dalle presenti necessità; ma non meno urgente e paterna essa è diretta ai laici stessi, che desideriamo di vedere raccolti in numero sempre crescente intorno ai loro Pastori: la fiducia che la Chiesa loro accorda, chiamandoli a fianco della Gerarchia per sostenerne e dilatarne l'opera apostolica, li renda pronti alla docilità, alla sincerità, alla devozione verso i loro Pastori, accresca nei loro animi il rispetto e l'amore per essi, e li sostenga nei disagi dell'azione in umile e perseverante energia spirituale, ravvivata dalla sicurezza che le promesse fatte da Cristo alla sua Chiesa avranno ragione delle difficoltà e delle avversità contrastanti.

Con questi sensi Noi esprimiamo il voto che l'Azione Cattolica Italiana, dopo le gravi preoccupazioni della guerra mondiale, abbia da questa Nostra parola un nuovo vigoroso impulso; e mentre confidiamo che voi, Venerabili Fratelli, non mancherete di fare vostre e di secondare con ogni mezzo che è in vostro potere le Nostre speranze, impartiamo con effusione di cuore a voi stessi, al diletto Clero, ai Dirigenti e ai singoli membri dell'Azione Cattolica, nonchè ai fedeli tutti commessi alle vostre sollecite cure pastorali, auspice della larga divina assistenza, la Nostra paterna Apostolica Benedizione.

Dal Vaticano, 25 Gennaio 1950, nella festa della conversione di San Paolo Apostolo.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIO

Participantibus Conventui internationali scriptorum ephemeridum catholicarum, Romae habito. *

L'importance de la Presse catholique, que vous représentez, très chers fils, en ce congrès international, et la gravité des problèmes qui se proposent à votre étude, Nous ont amené à déroger, pour vous recevoir, à la règle que Nous avons dû, à Notre vif regret, Nous imposer, de limiter, de suspendre même le plus souvent, Nos discours et Nos allocutions au cours de l'Année Sainte. Mais, cette fois, Nous ne pouvions manquer d'apporter l'appoint de Notre parole au grand objet de votre réunion. Il est vaste autant que suggestif : la Presse catholique au service de la vérité, de la justice et de la paix.

C'est en considération d'un des aspects capitaux de ce service que Nous jugeons opportun de livrer à vos méditations quelques principes fondamentaux concernant le rôle de la Presse catholique vis-à-vis de l'opinion publique. Le fait est qu'elle se trouve au premier plan de ceux qui contribuent à sa formation et à sa diffusion.

L'opinion publique est, en effet, l'apanage de toute société normale composée d'hommes qui, conscients de leur conduite personnelle et sociale, sont intimement engagés dans la communauté dont ils sont les membres. Elle est partout, en fin de compte, l'écho naturel, la résonance commune, plus ou moins spontanée, des événements et de la situation actuelle dans leurs esprits et dans leurs jugements.

Là où n'apparaîtrait aucune manifestation de l'opinion publique, là surtout où il en faudrait constater la réelle inexistence : par quelque raison que s'explique son mutisme ou son absence, on devrait voir un vice, une infirmité, une maladie de la vie sociale.

Laissons à part, évidemment, le cas où l'opinion publique se tait dans un monde d'où même la juste liberté est bannie et où, seule, l'opinion des partis au pouvoir, l'opinion des chefs ou des dictateurs est admise à faire entendre sa voix. Etouffer celle des citoyens, la réduire au silence forcé, est, aux yeux de tout chrétien, un attentat au droit naturel de l'homme, une violation de l'ordre du monde tel que Dieu l'a établi.

Qui ne devine les angoisses, le désarroi moral où un tel état de choses jette la conscience des hommes de la Presse? En vérité Nous avions

* Die 17 Februarii mensis a. 1950.

espéré que de trop dures expériences du passé auraient du moins servi de leçon pour libérer définitivement la société d'une si scandaleuse tyrannie et mettre fin à un outrage si humiliant pour les journalistes et pour leurs lecteurs. Oui, non moins vivement que vous, Nous l'avions espéré et Notre déception n'est pas moins amère que la vôtre.

Situation lamentable! Tout aussi déplorable et, peut-être, plus funeste encore par ses conséquences, est celle des peuples où l'opinion publique reste muette, non parce qu'elle est bâillonnée par une force extérieure, mais parce que font défaut ses présupposés intérieurs, qui doivent se trouver dans les hommes vivant en communauté.

Nous reconnaissions, dans l'opinion publique, un écho naturel, une résonance commune, plus ou moins spontanée, des faits et des circonstances dans l'esprit et les jugements des personnes qui se sentent responsables et étroitement liées au sort de leur communauté. Nos paroles indiquent presque autant de raisons, pour lesquelles l'opinion publique se forme et s'exprime si difficilement. Ce que l'on appelle aujourd'hui opinion publique n'en a souvent que le nom, un nom vide de sens, quelque chose comme une vague rumeur, une impression factice et superficielle; rien d'un écho spontanément éveillé dans la conscience de la société et émanant d'elle.

Mais ces hommes, profondément pénétrés du sens de leur responsabilité et de leur étroite solidarité avec le milieu dans lequel ils vivent, où les chercher? Plus de traditions, plus de foyer stable, plus de sécurité de l'existence, plus rien de ce qui eût pu enrayer l'œuvre de désagrégation et, trop souvent, de destruction. Ajoutez l'abus de la force des organisations gigantesques de masses qui, saisissant l'homme moderne dans leur engrenage compliqué, étouffent sans peine toute spontanéité de l'opinion publique et la réduisent à un conformisme aveugle et docile des pensées et des jugements.

N'y aurait-il donc plus, dans ces nations infortunées, des hommes dignes de ce nom? des hommes marqués du sceau d'une vraie personnalité, capables de rendre possible la vie intérieure de la société? des hommes qui, à la lumière des principes centraux de la vie, à la lumière de leurs fortes convictions, sachent contempler Dieu, le monde et tous les événements, grands ou petits, qui s'y succèdent? De tels hommes, semble-t-il, grâce à la rectitude de leur jugement et de leurs sentiments, devraient pouvoir édifier, pierre par pierre, la paroi solide sur laquelle la voix de ces événements, venant frapper, se réfléchirait en un écho spontané. Sans doute, il y en a encore de ces hommes, trop peu nombreux hélas! et, chaque jour, de plus en plus rares, au fur et à mesure

que viennent se substituer à eux des sujets sceptiques, blasés, insouciants, sans consistance ni caractère, aisément manœuvrés par quelques maîtres du jeu!

L'homme moderne affecte volontiers des attitudes indépendantes et désinvoltes. Elles ne sont, le plus souvent, qu'une façade derrière laquelle s'abritent de pauvres êtres, vides, flasques, sans force d'esprit pour démasquer le mensonge, sans force d'âme pour résister à la violence de ceux qui sont habiles à mettre en mouvement tous les ressorts de la technique moderne, tout l'art raffiné de la persuasion pour les dépouiller de leur liberté de pensée et les rendre pareils aux frêles « roseaux agités par le vent ».[1]

Oserait-on dire avec assurance que la majorité des hommes est apte à juger, à apprécier les faits et les courants à leur vrai poids, en sorte que l'opinion soit guidée par la raison? C'est pourtant là une condition « sine qua non » de sa valeur et de sa santé. Ne voit-on pas, au lieu de cela, cette manière — la seule légitime — de juger hommes et choses selon des règles claires et de justes principes, répudiée comme une entrave à la spontanéité et, en revanche, l'impulsion et la réaction sensitives de l'instinct et de la passion mises en honneur, comme les seules « valeurs de vie »? Sous l'action de ce préjugé, ce qui subsiste de la raison humaine et de sa force de pénétration dans le profond dédale de la réalité, est peu de chose. Les hommes de sens ne comptent plus; restent ceux dont le champ visuel ne s'étend pas au-delà de leur étroite spécialité, ni au-dessus de la puissance purement technique. Ce n'est guère de ces hommes-là qu'on peut, ordinairement, attendre l'éducation de l'opinion publique ni la fermeté vis-à-vis de la propagande astucieuse qui s'arroge le privilège de la façonner à son gré. Sur ce terrain, les hommes d'esprit chrétien, simple, droit, mais clair, quoique la plupart du temps sans beaucoup d'études, leur sont, de loin, supérieurs.

Les hommes, à qui devrait échoir le rôle d'éclairer et de guider l'opinion publique, se voient donc souvent, les uns par leur mauvaise volonté ou par leur insuffisance, les autres par impossibilité ou par contrainte, en mauvaise posture pour s'en acquitter librement et heureusement. Cette situation défavorable affecte particulièrement la Presse catholique dans son action au service de l'opinion publique. Car toutes les défaillances, les incapacités, dont Nous venons de parler, tiennent à la violation de l'organisation naturelle de la société humaine telle que Dieu l'a voulue, à la mutilation de l'homme qui, formé à l'image de son Créa-

[1] Matth. 11, 7.

teur et doué par lui d'intelligence, était mis au monde pour en être le seigneur, tout imbu de la vérité, docile aux préceptes de la loi morale, du droit naturel et de la doctrine surnaturelle contenue dans la révélation du Christ.

Dans une telle situation, le mal le plus redoutable pour le publiciste catholique serait la pusillanimité et l'abattement. Voyez l'Eglise : depuis bientôt deux millénaires, à travers toutes les difficultés, les contradictions, les incompréhensions, les persécutions ouvertes ou sournoises, jamais elle ne s'est découragée, jamais elle ne s'est laissé déprimer. Prenez modèle sur elle. Voyez, dans les lamentables déficits que Nous venons de signaler, le double tableau de ce que ne doit pas être et de ce que doit être la Presse catholique.

Dans toute sa manière d'être et d'agir, elle doit opposer un obstacle infranchissable au recul progressif, à la disparition des conditions fondamentales d'une saine opinion publique, et consolider, renforcer encore ce qu'il en reste. Qu'elle renonce de bon cœur aux vains avantages d'un intérêt vulgaire ou d'une popularité de mauvais aloi ; qu'elle sache se maintenir avec une énergique et fière dignité, inaccessible à toutes les tentatives directes ou indirectes de corruption. Qu'elle ait le courage — fût-ce au prix de sacrifices pécuniaires — de proscrire impitoyablement de ses colonnes toute annonce, toute publicité outrageante à la foi ou à l'honnêteté. Ce faisant, elle gagnera en valeur intrinsèque, elle finira par conquérir l'estime, puis la confiance ; elle justifiera la consigne souvent répétée : « A chaque foyer catholique, le journal catholique ».

Mais en mettant tout au mieux quant aux conditions extérieures et intérieures dans lesquelles elle se développe et se propage, l'opinion publique n'est pourtant pas infaillible, ni toujours absolument spontanée. La complexité ou la nouveauté des événements et des situations peuvent exercer une influence marquée sur sa formation, sans compter qu'elle ne se libère pas facilement soit des jugements préconçus, soit du courant dominant des idées, alors même que la réaction serait objectivement justifiée, alors même qu'elle s'imposerait. Et c'est ici que la Presse a un rôle éminent à jouer dans l'éducation de l'opinion, non pour la dicter ou la régenter, mais pour la servir utilement.

Cette tâche délicate suppose, chez les membres de la Presse catholique, la compétence, une culture générale surtout philosophique et théologique, les dons du style, le tact psychologique. Mais ce qui leur est indispensable au premier chef, c'est le caractère. Le caractère, c'est-à-dire tout simplement l'amour profond et l'inaltérable respect de l'ordre divin, qui embrasse et anime tous les domaines de la vie ; amour

et respect que le journaliste catholique ne doit pas se contenter de sentir et de nourrir dans le secret de son propre cœur, mais qu'il doit cultiver dans ceux de ses lecteurs. En certains cas, la flamme ainsi jaillissante suffira à rallumer ou à raviver en eux l'étincelle presque morte de convictions et de sentiments endormis au fond de leur conscience. En d'autres cas, sa largeur de vue et de jugement pourra ouvrir leurs yeux trop timidement fixés sur des préjugés traditionnels. Dans les uns comme dans les autres, il se gardera toujours de « faire » l'opinion ; mieux que cela : il ambitionnera de la servir.

Nous croyons que cette conception catholique de l'opinion publique, de son fonctionnement et des services que lui rend la Presse, est tout à fait juste, qu'elle est nécessaire à frayer aux hommes, suivant votre idéal, le chemin de la vérité, de la justice, de la paix.

Ainsi, par son attitude vis-à-vis de l'opinion publique, l'Eglise se pose comme un barrage en face du totalitarisme lequel, par sa nature même, est nécessairement ennemi de la vraie et libre opinion des citoyens. De fait, c'est par sa nature même qu'il renie cet ordre divin et la relative autonomie que celui-ci reconnaît à tous les domaines de la vie, en tant qu'ils tiennent tous de Dieu leur origine.

Cette opposition s'est de nouveau manifestement affirmée à l'occasion de deux discours où Nous Nous sommes récemment appliqué à mettre en lumière la position du juge en face de la loi. Nous parlions alors des normes objectives du droit, du droit divin naturel qui garantit à la vie juridique des hommes l'autonomie requise par une vivante et sûre adaptation aux conditions de chaque temps. Que les totalitaires ne Nous aient pas compris, eux pour qui la loi et le droit ne sont que des instruments aux mains des cercles dominants, Nous Nous y attendions bien. Mais constater les mêmes malentendus de la part de certains milieux qui, longtemps, s'étaient posés en champions de la conception libérale de la vie, qui avaient condamné des hommes pour le seul grief de leurs attaches avec des lois et des préceptes contraires à la morale, voilà qui est bien de nature à Nous surprendre! Car enfin, que le juge dans le prononcé de sa sentence se sente lié par la loi positive et tenu à l'interpréter fidèlement, il n'y a rien là d'incompatible avec la reconnaissance du droit naturel ; bien plus, c'est une de ses exigences. Mais ce qu'on ne saurait légitimement accorder c'est que ce lien soit noué exclusivement par l'acte du législateur humain de qui émane la loi. Ce serait reconnaître à la législation positive une pseudo-majesté qui ne différerait en rien de celle que le racisme ou le nationalisme attribuait à la production juridique totalitaire, mettant sous ses pieds les droits

naturels des personnes physiques et morales. Ici encore, la Presse catholique a sa place marquée pour exprimer en formules claires la pensée du peuple, confus, hésitant, embarassé devant le mécanisme moderne de la législation positive, mécanisme dangereux dès lors qu'on cesse de voir en cette dernière une dérivation du droit divin naturel.

Cette conception catholique de l'opinion publique et du service que lui rend la Presse est aussi une solide garantie de la paix. Elle prend fait et cause pour la juste liberté de penser et pour le droit des hommes à leur jugement propre, mais elle les regarde à la lumière de la loi divine. Ce qui revient à dire que quiconque veut se mettre loyalement au service de l'opinion publique, que ce soit l'autorité sociale ou la presse elle-même, doit s'interdire absolument tout mensonge ou toute excitation. N'est-il pas évident qu'une telle disposition d'esprit et de volonté réagit efficacement contre le climat de guerre? Dès lors, au contraire, que la prétendue opinion publique est dictée, imposée, de gré ou de force, que les mensonges, les préjugés partiaux, les artifices de style, les effets de voix et de gestes, l'exploitation du sentiment, viennent rendre illusoire le juste droit des hommes à leur propre jugement, à leurs propres convictions, alors se crée une atmosphère lourde, malsaine, factice qui, au cours des événements, à l'improviste, aussi fatalement que les odieux procédés chimiques aujourd'hui trop connus, suffoque ou stupéfie ces mêmes hommes et les contraint à livrer leurs biens et leur sang pour la défense et le triomphe d'une cause fausse et injuste. En vérité, là où l'opinion publique cesse de fonctionner librement, c'est là que la paix est en péril.

Finalement, Nous voudrions encore ajouter un mot relatif à l'opinion publique au sein même de l'Eglise (naturellement, dans les matières laissées à la libre discussion). Il ne peut y avoir à s'en étonner que ceux qui ne connaissent pas l'Eglise ou qui la connaissent mal. Car, enfin, elle est un corps vivant et il manquerait quelque chose à sa vie si l'opinion publique lui faisait défaut, défaut dont le blâme retomberait sur les Pasteurs et sur les fidèles. Mais ici encore, la Presse catholique peut fort utilement servir. A ce service toutefois, plus qu'à tout autre, le journaliste doit apporter ce caractère dont Nous avons parlé et qui est fait d'inaltérable respect et d'amour profond envers l'ordre divin, c'est-à-dire, dans le cas présent, envers l'Eglise telle qu'elle existe, non seulement dans les desseins éternels, mais telle qu'elle vit concrètement ici-bas dans l'espace et dans le temps, divine oui, mais formée de membres et d'organes humains.

S'il possède ce caractère, le publiciste catholique saura se garder

tout autant d'un servilisme muet que d'une critique sans contrôle. Il aidera, avec une ferme clarté, à la formation d'une opinion catholique dans l'Eglise, précisément lorsque, comme aujourd'hui, cette opinion oscille entre les deux pôles également dangereux, d'un spiritualisme illusoire et irréel, d'un réalisme défaitiste et matérialisant. A distance de ces deux extrêmes, la Presse catholique devra exercer, parmi les fidèles, son influence sur l'opinion publique dans l'Eglise. C'est seulement ainsi que l'on pourra éluder toutes les idées fausses, par excès ou par défaut, sur le rôle et sur les possibilités de l'Eglise dans le domaine temporel et, de nos jours, surtout dans la question sociale et le problème de la paix.

Nous ne terminerons pas sans tourner Notre pensée vers tant d'hommes véritablement grands, honneur et gloire du journalisme et de la presse catholique des temps modernes. Depuis plus d'un siècle, ils se dressent devant nous comme des modèles d'activité spirituelle; mieux encore: de leurs rangs se sont levés aujourd'hui de vrais martyrs de la bonne cause, les confesseurs vaillants parmi les difficultés spirituelles et temporelles de l'existence. Bénie soit leur mémoire! Que leur souvenir vous soit un reconfort et un encouragement dans l'accomplissement de votre rude mais important devoir.

Confiant que, à leur exemple, vous remplirez fidèlement et fructueusement le vôtre, Nous vous donnons de tout cœur, très chers fils, Notre Bénédiction Apostolique.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

ALUMNIS SCHOLARUM CATHOLICARUM STATUUM FOEDERATORUM AMERICAE SEPTENTRIONALIS DATUS AD SOLLICITANDAM CARITATEM ERGA PUEROS INDIGENTES ALIARUM NATIONUM.*

Our dearest children of America, We come to speak to you for a brief moment; and Our heart fills with joy and consolation. How could the Holy Father not rejoice, be thankful to God, hopeful for Mother Church, to see almost two million and a half of the little lambs of Christ's flock so safe within the protecting walls of Catholic schools, which your priests and your parents at great sacrifice have built for you? We seem to see your smiling eyes and happy faces upturned, eager to greet Us and tell Us—oh so many things: how much you love Jesus,

* Datus die 22 Februarii mensis a. 1950.

once a child like you, and how firmly resolved you are never to offend Him, never to be disloyal to His Church. With what special pride and fatherly affection We would listen to you speak of those at home you love so much and of the devoted, holy Sisters and Brothers who teach you and guide you. Through you the Holy Father sends them all His special Apostolic Blessing.

But now We want to tell you of some other children, who are not so safe, not so happy and hopeful as you are. They have no father or mother—they were killed in the recent wars; they have no home any more—it was left in ruins by the bombs. Where can they study and pray and play in peace, safe from the dangers that prowl the heartless streets? Where will they learn to know and love Our Lord, who loves them all so dearly?

We have been trying to provide some places for them and you have been helping Us succeed. Each year you have made your little offerings, and they have meant food and clothing and a home to your less fortunate brothers and sisters in other lands. What is more; your offerings have helped to keep these boys and girls safe from so many temptations to sin, which they certainly would have, if they had to spend their days, and perhaps nights with bad companions in the streets. How God loves you all for that! Now this is the Holy Year, the year when the Church asks all, even the little ones, to do some extra penance and make some special sacrifices; and these sacrifices are going to make it possible for you this year even to surpass your splendid record of the past in contributing to the Relief Fund of your zealous Bishops.

May the Immaculate Heart of Mary, Virgin Mother of God and your Mother, keep your smiling eyes and happy faces ever fixed on your divine Model, who comes to you as a welcome guest in Holy Communion. Now is the time when you must begin being saints. And may the Apostolic Blessing, which We give you now with all Our heart, win from heaven for you and all your dear ones the victory and the reward that only God can give.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

DECRETUM

PROSCRIPTIO LIBRI

Feria IV, die 8 Martii 1950

In generali consessu Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii, Emi ac Revmi Domini Cardinales rebus fidei et morum tutandis praepositi, praehabito RR. DD. Consultorum voto, damnarunt atque in Indicem librorum prohibitorum inserendum mandarunt librum qui inscribitur :

«*Abscôndita,* Diário da Irma Inês », compilado por M. da S. Mourão de Freitas, Porto, 1949.

Et Feria III, die 14 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. D. Pius Divina Providentia Pp. XII, in Audientia Excmo ac Revmo D. Adsessori Sancti Officii concessa, relatam sibi Emorum Patrum resolutionem adprobavit et publicari iussit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 15 Martii 1950.

P. Vigorita, *Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

LUNENSIS, SEU SPEDIENSIS SARZANENSIS ET BRUGNATENSIS

DECRETUM

DE MUTATIONE FINIUM DIOECESIUM SPEDIENSIS ET SARZANENSIS

Oppida « Pianazze e Termo di La Spezia » et finitima territorii pars quae mari adiacet, ecclesiastice ad paroeciam Ss. Stephani et Margaritae, dioecesis Sarzanensis, pertinent, civiliter autem ad Spediensem civitatem.

Ad consulendum bono spirituali fidelium, memorata oppida, die 16 Iulii proxime elapsi, in Curatia autonoma vulgo dicta « di S. Giuseppe del Termo » constituta sunt.

Nuperrime vero Excmus P. D. Iosephus Stella, Episcopus Lunensis seu Spediensis, Sarzanensis et Brugnatensis, ad circumscriptionem territorialem praefatorum locorum aptius definiendam, satiusque animarum saluti providendum, ab Apostolica Sede expostulavit ut oppida « Pianazze e Termo di La Spezia » in Curatiam autonomam iam evecta, necnon prope exstans pars territorii mari adiacens, e dioecesi Sarzanensi separarentur et dioecesi Spediensi aggregarentur.

Porro Ssmus Dominus Noster Pius Divina Providentia Pp. XII, rei opportunitate perspecta, de consilio Emi ac Revmi Cardinalis Secretarii huius Sacrae Congregationis Consistorialis, attento favorabili voto Capitulorum Cathedralium Spediensis et Sarzanensis, oblatis precibus benigne annuendum censuit.

Quapropter, vi praesentis Consistorialis Decreti, perinde valituri ac si Apostolicae sub plumbo Litterae expeditae forent, statuit ut praefata oppida « Pianazze e Termo di La Spezia » necnon propior territorii pars mare attingens, a dioecesi Sarzanensi dismembrentur et dioecesi Spediensi uniantur, mutatis, hac ratione, finibus utriusque dioecesis.

Ad haec autem exsecutioni mandanda, Sanctitas Sua deputare dignata est eumdem Excmum P. D. Iosephum Stella, Episcopum Lunensem, seu Spediensem, Sarzanensem et Brugnatensem, eidem tribuens facultates ad id necessarias et opportunas, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, facto onere mittendi quamprimum ad hanc S. C. Consistorialem authenticum exemplar peractae exsecutionis actus.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. Consistorialis, die 26 Novembris anni 1949.

Fr. A. I. Card. Piazza, *a Secretis.*

L. ✠ S.

B. Renzoni, *Adsessor.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

MATRITEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI M. DESOLATAE TORRES ACOSTA, FUNDATRICIS INSTITUTI SORORUM SERVARUM MARIAE INFIRMIS MINISTRANTIUM.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, Tuto *procedi possit ad sollemnem eiusdem Ven. Servae Dei Beatificationem.*

Perbelle S. Laurentius a Brundusio illud Evangelii commentans: *Simile est regnum caelorum thesauro abscondito* (Mt., 13, 14), « Deus « ipse, dicit, thesaurus est, infinitus quidem sed absconditus... Christus « thesaurus est infinitus, sed absconditus: *Vere tu es Deus absconditus* « (Is., 45, 15), hinc multi in Christum non credunt... Ita fides Christi, « gratia et virtus Spiritus Sancti magnus est thesaurus, sed abscondi- « tus... Sed qui hunc thesaurum gratiae caelestis invenit, Christum « utique et Deum ipsum, bonorum omnium infinitum thesaurum inve- « nit » (Op. Omn., IX, pp. 286-87). Felix itaque est ille qui, divinae gratiae impulsui animum praebens, thesaurum hunc invenit, adipisci toto nisu conatur, possesso fruitur *nunc per speculum in aenigmate, tunc autem facie ad faciem* (*I Cor.*, 13, 12) in aeternum fruiturus.

Venerabilis Maria Desolata Torres Acosta Christum in infirmis Eius membris agnoscens, inventum thesaurum hunc adepta, felix facta, toto animo totoque corde Ei, infirmis ministrando, adhaesit, heroicasque virtutes in hoc praecipue opere exercuit, uti authentice, per S. huius C. decretum die 23 Ianuarii anno 1938 latum, firmatum est. Quam autem potens Venerabilis Maria Desolata apud Deum facta sit, evidenter probant gratiae innumerae per eius intercessionem a Deo concessae atque miracula ab Eo patrata, uti constat ex decreto die 27 Novembris proxime elapsi edito, quo duo miracula approbata fuere. Quae duo decreta, approbantia virtutes et miracula, viam ad beatificationem proxime straverunt. Ut autem ad hanc procedi possit, iure firmatum est ut in generali S. R. C. coetu coram Summo Pontifice dubium sit proponendum: *An, stante approbatione virtutum et miraculorum,* Tuto *procedi possit ad solemnem eiusdem Venerabilis Servae Dei Beatifica-*

tionem. Quod die 6 mensis huius ab infrascripto Cardinali, S. R. C. Praefecto Causaeque Ponente, propositum fuit; cui Rmi Cardinales, Officiales Praelati, Patresque consultores unanimi consensu affirmative responderunt.

Verum Beatissimus Pater cunctandum aliquantisper dixit, ut ingeminatis precibus lumen a Deo evidentius obtineret. Dominicam itaque hanc, tertiam Sacri Adventus, elegit ut Suam ferret sententiam. Advocatis itaque infrascripto Cardinali, R. P. Salvatore Natucci meque Secretario, divino Sacro religiose litato, edixit: *Tuto procedi posse ad sollemnem Ven. Mariae Desolatae Torres Acosta Beatificationem.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri, in acta S. Rituum Congregationis referri et Apostolicas litteras sub anulo Piscatoris, de Beatificationis sollemniis in Vaticana Basilica quandocumque celebrandis expediri mandavit.

Datum Romae, die 11 Decembris, Dominica III Sacri Adventus, a. D. 1949.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

II

BERGOMEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI PAULAE ELISABETH CERIOLI, VIDUAE BUZECCHI-TASSIS, FUNDATRICIS INSTITUTI SORORUM A SACRA FAMILIA.

SUPER DUBIO

An stante approbatione virtutum et miraculorum, Tuto *procedi possit ad sollemnem eiusdem Ven. Servae Dei Beatificationem.*

Venerabilis Paula Elisabeth (in saeculo Constantia Honorata) Cerioli, nobili genere nata, a Monialibus Visitationis apud quas educanda fuerat tradita, ob insignem pietatem ceterasque virtutes, quibus in gynecaeo fulgebat, Angelus passim vocabatur. Quarum postea quoque in quadruplici suae vitae statu mira exhibuit exempla, iudicium a monialibus latum confirmans. Angelicam enim in paterna domo, angelicam in matrimonio, quod parentum voluntati obsequens contraxit, morosum senis coniugis ingenium patientissime tolerando, angelicam in statu viduitatis, angelicam demum in vita religiosa se praebuit, sancte duplex

a Sacra Familia Institutum pro utriusque sexus orphanis agros colere edocendis, ab ea anno 1836 conditum, moderando. In quo Paulae Elisabeth nomen assumpsit, tribusque religiosis votis quartum addidit semper et in omnibus ad maiorem Dei gloriam operandi. Quod votum perfecte servatum eam ad sanctitatem perduxit. Anno 1865 die 24 Decembris ad Superos evolavit. Sanctitatis fama virente, in Bergomensi Curia Ordinariae inquisitiones peractae fuere. Benedictus XV fel. rec. Introductionis causae commissionem signavit: Apostolico processu condito riteque recognito, tribus, de more, Congregationibus praemissis, decretum heroicas Servae Dei virtutes approbans die 2 Iulii a. 1939 fuit editum. Humano testimonio de Servae Dei sanctitate divinum miraculorum accessit, uti ex decreto die 27 Novembris proxime elapsi constat.

Ut autem acta quae Beatificationem alicuius S. D. respiciunt rite compleantur, sapienter institutum est a iure, ut in Sacra Congregatione dubium discutiatur: *An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum,* Tuto *procedi possit ad eiusdem Servae Dei sollemnem Beatificationem.* Quod in generali huius S. C. coetu coram Ssmo D. N. Pio Pp. XII, die 6 huius mensis habito, ab infrascripto Cardinali factum est. Rmi Cardinales, Officiales Praelati, PP. Consultores affirmative concorditer responderunt. Beatissimus vero Pater suum pandere iudicium differre ratus est, ut divini Spiritus illustratione, quid decernendum agnosceret.

Dominicam « Gaudete » tertiam Sacri Adventus designavit ut favorabile decretum ederetur. Quare infrascriptum Cardinalem S. R. C. Praefectum causaeque Ponentem, R. P. Salvatorem Natucci Fidei Promotorem Generalem meque Secretarium accivit, atque post sacrum devote celebratum edixit: *Tuto procedi posse ad sollemnem Ven. Paulae Elisabeth Cerioli Viduae Buzecchi-Tassis Beatificationem.*

Hoc autem decretum promulgari, in acta S. R. C. referri, Apostolicasque litteras sub anulo Piscatoris de Beatificationis sollemniis in Vaticana Basilica quandocumque celebrandis expediri mandavit.

Datum Romae, die 11 Decembris, Dominica III Sacri Adventus, a. D. 1949.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

III

MATRITEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI VINCENTIAE MARIAE LOPEZ VINCUÑA FUNDATRICIS INSTITUTI FILIARUM MARIAE IMMACULATAE PRO PUELLIS FAMULATUI ADDICTIS.

SUPER DUBIO

An stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, Tuto *procedi possit ad sollemnem eiusdem Ven. Servae Dei Beatificationem.*

« Quantitas cuiusque animae, scribit S. Bernardus, aestimetur de mensura caritatis, quam habet » (Serm. 27 super Cant.), Iamvero Matriti, medio decimonono saeculo, duo germani, frater et soror, Emmanuel et Eulalia e familia Vicuña, pro Dei amore, se suaque in proximorum solamen impendebant. Eulalia condicionem praesertim miserta, in qua plures puellae domestico famulatui addictae versabantur, quando ob corporis infirmitatem in communi nosocomio receptae, valetudine recuperata, ab eo dimissae, sine tecto, rerum ad vitae necessitates omnino inopes, periculis omne genus fiebant obnoxiae, die B. Mariae Immaculatae sacro, anno 1853, tres huiusmodi ancillas in domuncula recepit, easque divina caritate fervens, materno affectu solabatur, alebat, curabat.

Parvum semen magni operis rudimentum!

Quanta apud Deum fuerit haec anima, et quam Ei gratum hoc opus, grandem caritatis mensuram ostendens, aperte patet non modo ex operis incremento sed, et praecipue, ex incomparabili dono eidem a divina munificentia collato. Re sane vera, eius Sororis filia, Vincentia Maria Lopez y Vicuña, a piis parentibus, in loco v. d. Cascante morantibus, Matritum studiorum causa missa, adeo materterae operi se dedidit, ut non solum efficacissimam adiutricem se ei praebuerit, sed sensim sine sensu operi perennitati consulens, novae familiae religiosae facta sit Fundatrix, Instituti nempe Filiarum Mariae Immaculatae pro puellis famulatui addictis. In hoc magnifico novoque opere moliendo multa passa est ab amicis atque ab ipsis sibi sanguine coniunctis, praeter eos qui turpe emolumentum ex his misellis carpebant. Nec mirum; divinus enim Magister nos docuit: *Si me persecuti sunt et vos persequentur* (Io. 15, 20) et S. Paulus: *Omnes, qui pie volunt vivere in Christo Iesu persecutionem patientur* (2 Tim. 3, 12). Verum infracto animo fortis in

servando proposito permanebat nullique parcebat industriae ut puellas a quovis malo retraheret et in bono confirmaret. Tanto autem Dei amore fervebat, ut pro contumeliis Ipsi illatis expiandis se asperitatibus subicieret, ferventioribusque precibus divinae Maiestatis misericordiam pro reis conaretur implorare, eiusque honorem reparare. Ut hoc efficacius obtineret, B. V. Immaculatae patrocinium iugiter invocabat, suavissimamque erga divinum Cor Iesu et sacratissimam Eucharistiam religionem fovebat. Immo, una cum Superiorissa Generali Carmelitarum a Caritate, cum Fundatrice Monasterii Visitationis in civitate Victoria triplex foedus iniit pro iniuris reparandis Eidem illatis. Innocentissimam eius vitam fuisse unanimiter testes deponunt, qui pariter affirmant eandem propositum ad amussim servavisse id faciendi quod magis Deo placuisset.

Tot tantaeque virtutes, quae ei adhuc viventi laureolam quandam sanctitatis comparaverant, post eius pretiosam mortem, quae die 26 Decembris a. 1890 contigit, Episcopum Matriten. impulerunt ut anno 1915 Ordinaria auctoritate canonicas institueret inquisitiones, quibus Rogatoriales Barcinonenses et Valentinae sunt addendae, super sanctitatis fama, super scriptis atque prohibito cultu non exhibito. Die 28 Maii a. 1924 S. haec C. decretum pro Servae Dei scriptis edidit; die 18 Iulii a. 1928 Pius Papa XI, fel. rec., Introductionis causae commissionem sua manu obsignavit. Cum nullum prohibitum cultum ei exhibitum fuisse constaret, servatis de iure servandis, Apostolicis constructis processibus super virtutibus et miraculis, quorum iuridica vis rite fuit recognita, Ssmo D. N. Pio Papa XII approbante, die 21 Martii a. 1943 virtutes in gradu heroico, die vero 11 Decembris nuper elapsi anni, duo miracula recognita sunt.

Ad actorum complementum quae a iure praescribuntur ut ad Beatificationis sollemnia procedi possit, necesse est ut in Generali S. huius C. coetu coram Summo Pontifice dubium disceptetur: *An stante approbatione virtutum et duorum miraculorum,* Tuto *procedi possit ad sollemnem eiusdem Venerabilis Servae Dei Beatificationem.* Quod dubium Rmus Cardinalis Alexander Verde Causae Ponens seu Relator die 13 Decembris elapsi anni proposuit. Cui quotquot aderant Rmi Cardinales, officiales Praelati Patresque Consultores unanimi affirmativo suffragio responderunt.

Beatissimus vero Pater supremam sententiam edere ad hunc usque diem distulit, Deum ferventer interim adprecans, ut suum beneplacitum ostenderet.

Quocirca Rmis Cardinalibus Ponente atque infrascripto S. R. C. Prae-

fecto nec non R. P. Salvatore Natucci, Fidei generali Promotore, meque Secretario accitis, sacrosancto Missae sacrificio piissime litato, edixit: Tuto *procedi posse ad Venerabilis Vincentiae Mariae Lopez Vicuña Beatificationem.*

Hoc autem decretum promulgari, in acta S. Rituum Congregationis nec non Apostolicas litteras sub anulo Piscatoris de Beatificationis sollemniis in Vaticana Basilica quandocumque celebrandis, expediri mandavit.

Datum Romae, die 12 Ianuarii anno Domini 1950.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

IV

ASTEN. seu TAURINEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI DOMINICI SAVIO, ADULESCENTIS LAICI.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, Tuto *procedi possit ad sollemnem eiusdem Ven. Servi Dei Beatificationem.*

Quod paedagogica methodus, a S. Ioanne Bosco invecta, sit optima, ex fructibus quos ipse collegit atque Institutum ab eo conditum nunc quoque totum per orbem colligit, evidenter eruitur. S. Ioannes, qua erat sapientia ac prudentia praeditus, a ferventi erga Deum ac proximos, praecipue adulescentes, caritate inflammatus, uniuscuiusque horum naturale ingenium supernaturali intuitu scrutans, eos ut christiane viverent induxit, immo nonnullos ad culmen perfectionis, brevissimo quoque tempore, perduxit.

Quos inter Venerabilis Dominicus Savio supereminuit, qui trium annorum spatio, eo magistro et duce, ad heroicum virtutum gradum adulescens adhuc pervenit.

Quindecim annos natus ad angelicos choros die 9 Martii anno 1857 assumptus est. Admirabilis eius vita, splendorque virtutum effecit ut in Taurinensi Curia canonicae instituerentur inquisitiones, quae sanctitatis famam comprobarunt.

Quare Pius Papa X sa. me. Introductionis causae commissionem si-

gnavit; Apostolico processu constructo, heroicae virtutes a Pio Papa XI die 9 Iulii a. D. 1933 approbatae sunt.

Ipse Deus sententiam Sui Vicarii confirmare per miracula dignatus est; ex quibus duo exhibuerunt actores ut Beatificationis causa ad ulteriora procederet; quae miracula die 11 Decembris hoc anno per huius S. C. decretum approbata sunt.

Hisce praemissis, iuridice constare debet omnia acta, quae canonicae leges praescribunt in beatificationis causis servanda, rite esse perfecta, ita ut Tuto pede ad hanc sollemnitatem possit procedi. Quod in Generali Congregatione die 13 proxime elapsi Decembris mensis coram Ssmo D. N. Pio Papa XII a Rmo Cardinali Alexandro Verde, Causae Ponente, factum est, qui dubium proposuit disceptandum: *An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum,* Tuto *procedi possit ad sollemnem Venerabilis Servi Dei Beatificationem.*

Etsi omnes, quotquot aderant, Revmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores in affirmativum suffragium convenerunt, Beatissimus tamen Pater suam sententiam edere ad hunc usque diem distulit, fervidas interim preces effundens ut divinum beneplacitum evidentius agnosceret.

Quapropter coactis apud Se Rmis Cardinalibus Alexandro Verde Causae Relatore atque infrascripto S. R. C. Praefecto, necnon R. P. Salvatore Natucci, generali Fidei Promotore, meque Secretario, sacra Hostia sancte litata edixit: Tuto *procedi posse ad Venerabilis Dominici Savio Beatificationem.*

Hoc autem decretum rite promulgari, in acta S. Rituum Congregationis referri, atque Apostolicas litteras sub anulo Piscatoris de Beatificationis sollemniis, in Basilica Vaticana quandocumque celebrandis expediri mandavit.

Datum Romae, die 12 Ianuarii a. 1950.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

V

VICEN.

CANONIZATIONIS B. ANTONII MARIAE CLARET, PONTIFICIS CONFESSORIS, FUNDATORIS CONGREGATIONIS MISSIONARIORUM FILIORUM IMMACULATI CORDIS B. MARIAE VIRGINIS.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet, post indultam eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem, in casu, et ad effectum de quo agitur.

Sapientissimus Deus antequam in animarum bonum, salutare aliquod consilium in actum deducat, antesignanum quemdam sanctitate fulgentem suscitando, fidelium animos praeparare consuescit.

Re sane vera, ne a proposito distrahamur, nostris hisce diebus quam Deo Beataeque Virgini grata sit erga eiusdem Immaculatum Cor religio et quanto ardenti studio christianus populus hanc complectatur, passim conspicimus. Iamvero religionis huius antesignanum insignem atque industrium strenuumque vulgatorem, elapso saeculo mediante, B. Antonius Maria Claret se praebuit, qui Immaculati Cordis Beatae Virginis praeconia numquam destitit praedicare, ingentes referens animorum manipulos. Qua pietate permotus *Congregationem Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis B. Mariae Virginis* fundavit; quae totum per orbem, sub tanto patrocinio dilatata, Beati Fundatoris vestigia premens, laetissimos Catholicae Ecclesiae affert fructus.

Porro hic Dei Servus, severis subtilibusque servatis normis a iure statutis, anno 1934 Beatificationis gloriae honestatus, ipsius Dei consilio ad supremos Canonizationis honores properare videtur. Duo enim miracula, eo interveniente, a Deo patrata, causae actores, ex pluribus selecta, ad Sacram hanc Congregationem detulerunt, ut eidem Beato Canonizationem compararent: et iure merito, ut ex dicendis patet.

I. Soror Iosepha Marin ex Instituto Sororum docentium a Maria Immaculata, anno 1926, mali moris tumore exsecato, convaluit quidem sed quinque post annos alius tumor in supra claviculari sinistra regione patefactus est, qui pariter fuit excisus. Sequenti anno in dextera colli parte alius tumor, a medicis carcinomatis reproductio edictus, radiotherapice curatus fuit. Februario mense anno 1934 quartus tumor, a medicis carcinoma agnitus, Sororem affecit; quae die 10 Maii eiusdem anni a Baracoa, ubi morabatur, ad urbem S. Iacobi in Cuba translata fuit, ut aptius, si fieri potuisset, curaretur. Die 11 in gravibus infirma versabatur

condicionibus. Novendiales interim preces pro eius sanatione Deo per intercessionem B. Antonii Mariae offerebantur, atque eodem die de eius vestibus filum Soror deglutivit. Placido tunc somno ea fuit correpta, sequentique mane perfecte sanatam se sensit, quam sanationem instantaneam ac perfectam medens ipse ratam habuit: eius autem perseverantiam, attento quindecim annorum spatio, cum periti ex officio tum medicum nostrae Congregationis Collegium confirmant, atque hanc naturae vires excedere fatentur.

II. Secunda mira sanatione Helena Flores Cordubae fruita est. Haec hemiplegia organica e cerebri laesione fuit attacta. Prognosis omnium medicorum iudicio erat gravissima, morbus insanabilis. B. Antonio Maria invocato, die 9 Maii anno 1948 in instanti infirma omnino perfecteque consanuit atque perseveranter, uti Iunio mense elapsi anni exploratum est. Medentium peritorum ex officio, medicumque Collegium miraculum conclamavit.

De his sanationibus medicum Collegium die 11 Aprilis anno elapso pertractavit. Praeparatorius Sacrae huius Congregationis Coetus die 19 Iulii locum habuit, Generalis vero coram Ssmo D. N. Pio Papa XII, die 13 Decembris, in quo Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens seu Relator, dubium discutiendum proposuit: *An et de quibus miraculis, post indultam eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem, constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Rmi Cardinales, officiales Praelati, Patresque Consultores suum de re suffragium tulerunt: Beatissimus vero Pater, ut mos est, Suam sententiam distulit ferre, supplices interim Deo, Patri luminum, preces offerens. Diem autem hunc selegit ut hanc ferret. Accitis itaque Rmis Cardinalibus Alexandro Verde, Causae Ponente atque infrascripto S. R. C. Praefecto, necnon R. P. Salvatore Natucci Fidei Promotore generali meque Secretario, sacrosancta liturgia pie celebrata, edixit: *Constare de duobus miraculis a Deo, Beato* Antonio Maria Claret *intercedente, patratis;* nempe: *de instantanea perfectaque sanatione cum Sororis Iosephae Maria a carcinomate in pectore tum Helenae Flores Arjona ab hemiplegia organica dextera.*

Hoc autem decretum promulgari et in acta S. Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 12 Ianuarii a. D. 1950.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

VI

RUTHENEN.

CANONIZATIONIS B. MARIAE GULIELMAE AEMILIAE DE RODAT, VIRGINIS, FUNDATRICIS CONGREGATIONIS SORORUM A SACRA FAMILIA.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet post indultam eidem Beatae ab Apostolica Sede venerationem, in casu, et ad effectum de quo agitur.

« Amore tuum, Deus meus, amorem tuum da mihi quocumque pretio » B. Aemilia dicere solebat, atque ab hoc vehementer impulsa, impedimentis omne genus forti animo superatis, religiosam familiam condidit, cuius sodales atque puellas, quae frequentes suas scholas adibant et alios, quotquot ad eam accedebant, ad Dei amorem suaviter efficaciterque alliciebat. Iure igitur merito inter electissimas animas, a misericordi Deo suscitatas, est annumeranda, quae vitae sanctitate atque actione in Gallia ingentissimas ruinas, quas contra catholicam Ecclesiam civilemque societatem, sub decimioctavi fine et deciminoni saeculi initio, magna rerum perturbatio attulerat repararent.

Huic divinae vocationi adeo fideliter perfecteque respondit, ut ad heroicam sanctitatem pervenerit, uti iuridice a Sacra hac Congregatione edictum est, approbantibus Summis Pontificibus: Pio IX qui Beatificationis causae commissionem a. 1871 signavit; Leone XIII qui pro heroicis virtutibus decretum edi iussit; Pio XII fel. regn. qui die 9 Iunii a. 1940 Beatificationis honores indulsit, atque causam Canonizationis resumi die 6 Decembris a. 1942 concessit, eo quod a Deo nonnulla miracula post Beatificationem, ea interveniente fuisse patrata ferebantur. Actores itaque duas miras sanationes, quae in alma hac Urbe contigerunt, prout hic subicimus, sacrae huic Congregationi obtulerunt.

I. Teresia Appetecchia a gravi polysierosite tuberculari fuit affecta, uti non modo medentes a cura, sed et officiales periti ipsumque medicum nostrae sacrae Congregationis Collegium sine haesitatione affirmant. Iidem pariter in gravissima edicenda prognosi conveniunt. Medicis curis incassum cedentibus, Beatae Aemiliae de Rodat patrocinium, per novendiales preces die 24 Ianuarii anno 1945 inceptas, fuit imploratum. Iamvero medens, qui, eodem mense ineunte, sanationis spem ademerat, quod iudicium die 23 a medico a consultatione plene fuerat confirmatum, die 26 eam gravibus morbis expertem invenit. Intra paucos dies, morbi reliquiis cessatis, infirma perfecte convaluit; quod praeter naturae leges evenisse unanimis est peritorum atque medici Collegii consensus.

II. Trimula Rita Falcone, die 22 Octobris mensis a. 1946, acuta appendicite tentata fuit. Chirurgico ferro dum subicitur, peritonites acuta diffusa inventa quoque est. Die septimo, duplex morbo in melius aliquantulum vergente, bronchio-pulmonitis accessit, a qua opportune curata puella consanuit. Demum die 28 Novembris intestinalis occlusio adeo gravis successit, ut omnino urgentissima facta sit chirurgica actio, quae tamen illis in adiunctis non modo nullum solamen infirmae attulit, sed in peiorem condicionem eam adduxit, ita ut in eo esset ut proxime moreretur. Beatae Aemiliae imago puellae ventri fuit tunc apposita. Morbi phaenomena illico attenuantur, paucas post horas occlusio cessat, brevique puella convalescit. Concors est diagnosis et gravissima prognosis cum medentium, tum peritorum atque medici nostrae Congregationis Collegii, quod cum peritis sanationem naturae vires excedere unanimiter affirmat.

De utraque sanatione, post iudicium a medico Collegio editum, in Praeparatoria Congregatione die 14 Iunii mensis anno proxime elapso actum est, in Generali vero coram Ssmo D. N. Pio Papa XII die 13 Decembris, in qua Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens seu Relator, dubium disceptandum proposuit: *An et de quibus miraculis post indultam Eidem Beatae ab Apostolica Sede venerationem constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Rmi Cardinales, Officiales Praelati, Patresque Consultores suum quisque suffragium tulit: Beatissimus vero Pater supremam ferre sententiam ad hunc diem cunctatus est, ut coram Deo rem Suis aliorumque, quorum proxime interesset, precibus perpenderet.

Arcessivit itaque Rmos Cardinales Causae Ponentem atque infrascriptum S. R. C. Praefectum necnon R. P. Salvatorem Natucci meque Secretarium, atque sacrosancta Missa pientissime celebrata, edixit: *Constare de duobus miraculis, Beata* Maria Guillelma Aemilia de Rodat *interveniente, a Deo patratis,* nimirum: *de instantanea perfectaque sanatione cum Teresiae Appetecchia a gravi polysierosite tuberculari, tum puellae Ritae Falcone ab occlusione intestinali mixta, praevalenter mechanica, subsecuta post peritonitem purulentam acutam diffusam.*

Hoc autem decretum promulgari et in acta S. Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 12 Ianuarii a. D. 1950.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

PARISIEN.

NULLITATIS MATRIMONII (MARCELLUS ALLA-MARTHA TERESIA SEGUIN)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dominae Marthae Teresiae Seguin, conventae in causa de qua supra, eandem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime citatum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 12 Maii 1950, hora meridiana ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An constet de matrimonii nullitate in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedictae Dominae Marthae Teresiae Seguin curare debent, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur. *

B. Filipiak, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 25 Februarii 1950.

O. Bejan, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mme Marthe Thérèse Seguin, défenderesse en cette cause, nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 12 mai 1950, à 12 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Marthe Thérèse Seguin devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

LIBRERIA EDITRICE VATICANA

CITTÀ DEL VATICANO

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

INSTRUCTIO

AD LOCORUM ORDINARIOS: «DE MOTIONE OECUMENICA»

Lit. 30 ($ 0,10)

LITTERAE APOSTOLICAE

MOTU PROPRIO DATAE

DE JUDICIIS

PRO ECCLESIA ORIENTALI

Adnotationibus Fontium auctae cura Pontificii Consilii Codici Juris Canonici Orientalis redigendo

Lit. 300 ($ 0,60)

ANNUARIO PONTIFICIO 1950

CON RITRATTO DI S.S. PIO XII E STEMMA A COLORI - LEGATURA IN TELA, TITOLO IN ORO

Un vol. di pp. 1420 Lit. 1300

SUB PRAELO:

PRECES ET PIA OPERA

in favorem omnium fidelium vel quorumdam coetuum personarum indulgentiis ditata et opportune recognita

ENCICLOPEDIA CATTOLICA

IN LINGUA ITALIANA

L'opera monumentale, affidata ad un Comitato Direttivo di 10 membri e a un corpo redazionale di oltre 50 studiosi, si comporrà di 11 volumi in 8° grande di oltre 1000 pagine cadauno, corredati da illustrazioni in nero, a colori e da carte geografiche. Sono usciti 3 volumi. I successivi compariranno a distanza di circa tre mesi.

Prezzo dell'opera completa in tutta tela rossa Lit. 99.000 – ($ 199)

in mezza pelle verde » 110.000 – ($ 219)

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

L'ATTIVITÀ DELLA SANTA SEDE nel 1949

Volumen, quod «Attività della Santa Sede» inscribitur, praecipua referet acta et documenta, quae Apostolica Sedes anno vertente 1950 edidit. Complectitur sequidem in suaque luce ponit quidquid maioris momenti hoc temporis spatio Augustus Pontifex vel egit, vel edixit; et quidquid praeterea actum est a variis Romanae Curiae Officiis, ac praesertim a Secretaria Status, a Sacris Congregationibus, itemque ab iis, quorum est pontificia caritatis opera administrare, dirigere ac provehere.

Qui hoc commentarium legerit, facile cernet ac quasi ante oculos habebit cotidianam atque indefatigabilem Summi Pontificis navitatem; cernet nimirum vel Excellentissimos Praesules, vel Illustres Viros a Sanctitate Sua coram admissos, vel denique ingentes christifidelium multitudines, quibus quidem omnibus paternum eiusdem Sanctitatis Suae alloquium numquam defuit, peculiaribus rerum adiunctis consentaneum. Ac cernet etiam aliquid supernae fiduciae plenum: nuntium videlicet Anni Sancti Magnique Iubilaei ac primas peregrinantium multitudines pietatis causa Romam corifluentium.

Lit. 900 ($ 2)

INDEX GENERALIS

Diarium chronologicum - Romana Curia - Varia incepta Pontificiae caritatis - Incepta culturae, artibus ac disciplinis provehendis - Consilium generale pro Anno Sancto - Praefectura Civitatis Vaticanae - Pontificia honoris insignia - Pontificia Documenta - Index analyticus.

ANTONII BACCI

VARIA LATINITATIS SCRIPTA

Editio altera in duo vol. redacta

Vol. I: INSCRIPTIONES, ORATIONES, EPISTULAE (pag. 260)

Vol. II: LEXICON EORUM VOCABULORUM, QUAE DIFFICILIUS LATINE REDDUNTUR (pag. 576)

Cum nostra haec aetas tam multa induxerit vocabula ad *res novas significandas*, quas hominum ingenium pepererit, latinitatis cultores saepenumero ancipites haerent, quotiescumque volunt eiusmodi vocabula ex vulgaribus sermonibus in latinum vertere. Quamobrem, cum quattuor abhinc annis Antonius Bacci ab Epistulis Pont. Max. ad Principes hoc opus in lucem edidit, non modo in Italia, sed in exteris etiam Nationibus, proditum volumen omnium gratulationem favoremque assecutum est. In praesens autem opus iterum editur in duo distributum volumina, quorum alterum ex LEXICO constat non solum emendato, sed in duplicem etiam paginarum numerum adaucto; alterum vero varia latinitatis scripta complectitur, quae saepissime novas eas voces latine reddunt, quae in communibus lexicis vel omnino desunt, vel minus recte proponuntur.

Putamus igitur hoc opus non tam utile, quam necessarium prorsus iis omnibus fore, qui latinam linguam excolunt, ac nominatim scholarum praeceptoribus et alumnis, iis qui acta vel documenta in Academiis et in Dioecesanis Curiis conficiunt, iis qui studiorum certamina participant ad publicum assequendum munus etc...

Iis etiam, qui Italicam linguam fere ignorant, hoc Lexicon perutile esse potest; quamvis enim vocabulorum series ex Italico sit sermone sumpta, totum tamen opus latine nitideque conscriptum est, intersertis solummodo opportunis interpretationibus vulgari lingua exaratis.

Sacra Congregatio Seminariis studiorumque Universitatibus praeposita hoc opus commendavit utpote «textum seu librum subsidiarium» in latinitatis scholis habendum.

Vol. I venit Lib. ital. DC. . ($ 1,20)

Vol. II venit Lib. ital. MD. . . ($ 3)

Duo volumina veneunt Lib. MM. ($ 4)